

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר

זֹהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָשַׁת וַיִּגַּשׁ

תּוֹכַן הַסֵּפֶר:

- א. עֲרֻכָּה שֶׁל שָׁעָה.
- ב. שַׁבָּת בּוֹ תִּשׁוּב.
- ג. אֹרֶז הַזֹּהַר מִחֶלֶק.
- ד. זֹהַר עַל מַעֲלַת וּשְׁמִירַת הַשַּׁבָּת וַיָּמִים טוֹבִים.
- ה. הַשַּׁבָּת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהַלְכָתָהּ, כּוֹלֵל כָּל מֵאֲמָרֵי חַז"ל זֹהַר וּמְדַרְשֵׁים עַל הַשַּׁבָּת.
- ו. שְׁלַחַן עֲרוּךְ הַלְכוֹת שַׁבָּת מִחֲבֵר וּרַמ"א מִחֶלֶק לְכָל שַׁבָּתוֹת הַשָּׁנָה.
- ז. סְפֹרֵי הַזֹּהַר, סְפֹרֵים מִיְחָדִים מְלַקְטִים מִכָּל סֵפֶר הַזֹּהַר, לְסֵפֶר לִילָדִים בְּשֻׁלְחַן הַשַּׁבָּת, וּפְנֵי יְרוּיחוֹ בְּסַעֲוָדָה מְאֹה מְלִיּוֹן שָׁנָה תּוֹרָה בְּכָל סַעֲוָדָה שֶׁל שַׁבָּת.
- ח. סְפֹר מְדָהִים בְּהַמְשָׁכִים מִשְׁנֵי בַעֲלֵי תִּשׁוּבָה בְּעִיר קְרָאָקָא.
- ט. מְזָכָה הַרְבֵּים כְּהַלְכָתָהּ.
- י. אֲגָרוֹת הַזֹּהַר.

סֵפֶר קְדוֹשׁ זֶה מְסַגֵּל לְאַהֲבַת הַשָּׁמַיִם וַיְרֵאת שָׁמַיִם טְהוֹרָה, וּלְלַמּוֹד מִקְדָּשִׁת וְצַדִּיקַת רְבוּתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים חַכְמֵי הַזֹּהַר, הַסּוֹד וְהַנְּסֻתָר, וְלְהַתְקַשֵּׁר לְנִשְׁמַת הַרְשָׁב"י וְרַבֵּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ זִיעַ"א.

וַיֵּצֵא לָאוֹר עַל יְדֵי "מִכְּפַעַל הַזֹּהַר הָעוֹלָמִי"

בְּעִיה"ק בֵּית שְׁמֵשׁ תּוֹכֵב"א

תְּשַׁרֵּי תִשְׁע"א לַפ"ק

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי
בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א
וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים
ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

לקנות הספרים במחיר מסובסד:
אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו
ברחוב השומר 74 בני ברק

או אצל "מפעל הזוהר העולמי"
רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8
Ramat Beth Shemesh 99093, Israel
Tel: 054-843-6784 / fax: 02-995-1300
hazohar.com@gmail.com

תּוֹכַן הָעֵנִינִים

- ה. עֲרֻכָּה שֶׁל שְׁעָה.....
- ז. הַסְּכָמוֹת וּמִכְתָּבִים (הַמִּשְׁחָה).....
- ט. שְׁלַחַן עָרוּף הַלְכוֹת שַׁבַּת מְחַבֵּר וְרַמ"א.....
- יא. שַׁבַּת בּוֹ תְּשׁוּב.....
- טו. אֹר הַזְהָר הַמְחַלֵּק.....
- יז. זֶהָר עַל מַעֲלַת וּשְׁמִירַת הַשַּׁבַּת וַיָּמִים טוֹבִים.....
- כא. הַשַּׁבַּת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהַלְכָתָה.....
- כג. סְפוּרֵי הַזְהָר.....
- כה. בְּעִיר קְרֵאָקָא.....
- כט. מִזְפָּה הָרַבִּים כְּהַלְכָתָה.....
- לא. אֲגָרוֹת הַזְהָר.....

גלגולים

בשביל עוון מתגלגלים בדומם או צומח וכדומה

זזה לשון רבי חיים וויטאל (בספר שער הגלגולים הקדמה כ"ב דף כ"א ע"ב) וכבר כמה פעמים הייתי עם מורי ז"ל הולך בשדה, והיה אומר לי: הנה איש אחד הנקרא בשם כך והוא צדיק ותלמיד חכם, ולסבת עוון אחד פלוני שעשה בחייו, הוא עתה מתגלגל תוך אבן זה או צמח זה וכיוצא בו כמו שיתבאר לקמן, ומעולם לא הכיר בו מורי ז"ל, והיינו חוקרים אחר הנפטר ההוא והיינו מוצאים את דבריו כנים ואמיתיים, ואין להאריך בדברים אלו כי לא יכלם ספר, ולפעמים היה מסתכל מרחוק ת"ק אמה בקבר אחד שבין עשרים אלף קברים אחרים, והיה רואה נפש המת הנקבר שם עומד על הקבר ההוא, והיה אומר לנו בקבר ההוא קבור בו איש פלוני ושמו פלוני, ומענישים אותו עונש פלוני על עוון פלוני, והיינו חוקרים על האיש ההוא ומצאנו את דבריו נכונים ואמיתיים, וכאלה רבות וגדולות לא יכלם רעיון.

נשמה מלובשת בצפרדע מגיעה לשמוע דברי תורה

כותב הרב ר' שמואל ויטל: אמר שמואל: זכורני ביום ראש השנה שהיה מורי אבא מארי ז"ל דורש על המים ביום תשליך, ראינו צפרדע באה בנהר, והתחלנו להשליך עליה אבנים ואבא מארי ז"ל היו עיניו סגורות ודורש בתורה כדרכו, ומקול צפצוף הצפרדע פתח עיניו וגער בנו ואמר לנו: שהיתה נשמה אחת שבאה לשמוע תורתו ובאה מלובשת בצפרדע זו, ולכבודה התחיל לדרוש בענין צפרדע, למה נקראת צפרדע, לשון צפור דעה.

גובה מיסים אכזר מתגלגל בעורב וסובל יסורים קשים

הצדיק מוה"ר משה גלאנטי אב"ד העיר צפת סיפר פעם על מה שראה ושמע בהיותו במחיצת האר"י הקדוש, "כשהגיע לעיר הקודש צפת", ספר מוה"ר משה גלאנטי, הלך לעין הזיתים להשתטח על קברו של רבי יהודה בר רבי אלעאי אני נלוותי אליו ועמדתי סמוך למקום שהוא עמד. והנה ראינו עורב עומד על אחד מענפי עץ הזית שהיה במקום, וקורא קר"ק קר"ק פעמים רבות. זמן מה עמדנו שם ואז שאל אותי האר"י אם הכרתי אדם אחד בשם שבתי שהיה גובה מיסים בצפת, השבתי לו שאני אכן הכרתי יהודי זה והוספתי שהיה האיש הנ"ל אכזר ורע לב והיה מציק ליהודים בגביית המסים, "ובכן דע לך", אמר לי האר"י הקדוש, "שנשמתו של אותו יהודי מגולגלת בעורב הזה, ובקולות

המשך בעמוד ח

עֲרֵבָה שֶׁל שָׁעָה

הַשְּׂרָאָת הַשְּׂכִינָה בְּצִיּוּנֵי הַצְּדִיקִים זי"ע

כְּתוּב בְּתִיקוּנֵי זוֹהַר (תִּיקוּוֹ ו'), שֶׁהַקָּב"ה מְשַׁרְה לְשִׁכְנָתוֹ עַל צִיּוּנֵי הַצְּדִיקִים, וְעַלֵּינוּ לִידַע שְׂיֵשׁ כָּאֵן הַשְּׂרָאָת הַשְּׂכִינָה, כִּי אֲנַחְנוּ בְּלִימּוּדֵנוּ בְּתוֹרַת הַרְשָׁב"י זי"ע נִחְשָׁב לָנוּ כְּמוֹ שְׂאֲכִינוּ לְהִיּוֹת בְּצִיּוּנוֹ הַקְּדוֹשׁ שֶׁל הַרְשָׁב"י זי"ע, כִּי בְּלוּמְדֵינוּ תוֹרַת הַתְּנָא מִמְּשִׁיכִים נִשְׁמָתוֹ אֵלֵינוּ.

וְאָמְרוּ חַז"ל בְּיָבֻמוֹת (צו ע"ב - צו ע"א): ...אֵזֶל ר' אֶלְעָזָר אָמַר לְשִׁמְעָתָא בִּי מְדַרְשָׁא, וְלֹא אָמְרָה מְשַׁמִּיָּה דְרַבִּי יוֹחָנָן. שְׁמַע רַבִּי יוֹחָנָן אִיקְפֵּד. ... וְרַבִּי יוֹחָנָן מֵאֵי טַעְמָא קָפִיד כּוּלֵי הָאֵי? דְּאָמַר רַב יְהוּדָה אָמַר רַב: מֵאֵי דְכָתִיב "אֲגוּרָה בְּאֶהְלֶה עוֹלָמִים"? וְכִי אֶפְשָׁר לוֹ לְאָדָם לְגוּר בְּשָׁנֵי עוֹלָמִים? אֲלֹא אָמַר דָּוִד לְפָנָי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, יְהִי רְצוֹן שְׂיֵאמְרוּ דְבַר שְׁמוּעָה מִפִּי בְּעוֹלָם הָאֵל. דְּאָמַר רַבִּי יוֹחָנָן מִשּׁוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי: כָּל תַּלְמִיד חָכָם שְׂאוּמְרִים דְּבַר שְׁמוּעָה מִפִּי בְּעוֹלָם הָאֵל - שְׁפִתוֹתָיו דּוֹבְבוֹת בְּקָבֵר. אָמַר ר' יִצְחָק בֶּן זְעִירָא וְאִיתִימָא שְׁמַעוֹן נְזִירָא: מֵאֵי קְרָאָה? "וַחֲכָה כִּיִּין הַטּוֹב הוֹלֵךְ לְדוֹדֵי לְמִישְׁרִים דּוֹבֵב שְׁפִתֵי יְשָׁנִים". כְּפוּמַר שֶׁל עֲנָבִים. מַה כּוּמַר שֶׁל עֲנָבִים כִּיִּין שְׁמַנִּיחַ אָדָם אֲצַבְעוֹ עָלָיו מִיַּד דּוֹבֵב, אֵף תַּלְמִידֵי חֲכָמִים כִּיִּין שְׂאוּמְרִים דְּבַר שְׁמוּעָה מִפִּיהֶם בְּעוֹלָם הָאֵל שְׁפִתוֹתֵיהֶם דּוֹבְבוֹת בְּקָבֵר.

וְעַל אַחַת כְּפֵה וְכַמָּה שְׁצָרִיף לְלַמּוֹד אֵת תּוֹרַת הַרְשָׁב"י עַל צִיּוּנוֹ הַקְּדוֹשׁ וְלַעֲשׂוֹת לוֹ נַחַת רוּחַ, שֶׁהוּא בַּעַל הַמִּימְרָא, וְאֵי אֶפְשָׁר לְתַאֲרַר כְּפֵה גְדוֹל כַּח הַלוּמֵד זֶהָר הַקְּדוֹשׁ, שְׁעַל יְדֵי זֶה מְעוֹרָר וּמְפַעִיל וּמְמַשִּׁיף אֵת נִשְׁמַת הַרְשָׁב"י עָלָיו הַשְּׁלוֹם, מִמָּשׁ כְּפִשׁוּטוֹ,

א. וּפְרַשׁ עַל זֶה בְּסִפֵּר יַעֲרוֹת דְּבַשׁ, (חֶלֶק שְׁנֵי - דְרוֹשׁ ז'): ... הֵינּוּ לְהַבִּין, מִכָּל מְקוֹם אֵיךְ דָּר בְּב' עוֹלָמוֹת, אֲבָל כְּשְׂאוּמְרִים דְּבַר שְׁמוּעָה מִפִּי, אִזּוּ נִשְׁמַת צְדִיק מִתְּלַבְּשֵׁת שָׁם בְּלוּמְדִים, וְעוֹמְדֵת שָׁם, וְכָךְ שְׁפִיר אֲמַרְיִנֵּן דָּר בְּב' עוֹלָמוֹת, בְּעוֹלָם הַנְּצִיחֵי וּבָהָּ עוֹלָם, גַּם נִתְּלַבְּשֵׁת בְּגוּף בְּקָבֵר בְּהַבְּלָא דְגַרְמִי, כִּד אָמְרוּ שְׁפִתוֹתָיו דּוֹבְבוֹת בְּקָבֵר, שְׁנִתְּלַבֵּשׁ בְּגוּף בְּקָבֵר עַכ"ל, (וְעֵינֵי עוֹד בְּיַעֲרוֹת דְּבַשׁ. חֶלֶק רֵאשׁוֹן - דְרוֹשׁ ט').

ב. וְכַתֵּב הֵבֵן אִישׁ חַי (בְּדְרוֹשִׁים פְּרַשְׁת מִטוֹת ד"ה הַחֲלָצוֹ מֵאֲתָכֶם) בְּשֵׁם הָאֲרִיז"ל, בְּעוֹבְדָא דְּבַעַל מְדַרְשׁ שְׁמוּאֵל שְׁכָל אָדָם הָאוֹחֵז בְּמִדָּה טוֹבָה שֶׁהִיא צְדִיק מִצְדִּיקִים הֵרָאשׁוּנִים אוֹחֵז בָּהּ מְאֹד, יִזְכֶּה שֶׁתִּתְעַבֵּר נֶפֶשׁ אוֹתוֹ צְדִיק אֵתוֹ לְעוֹזְרוֹ. וְלָכֵן כְּשֶׁבָּא הָרַב בַּעַל מְדַרְשׁ שְׁמוּאֵל אֲצַל רַבְּנוּ הָאֲרִיז"ל, קָם מִפְּנֵי וְאָמַר לוֹ, לֹא מִפְּנֵיךְ קַמְתִּי, אֲלֵא מִפְּנֵי רַבִּי פִּנְחָס בֶּן יֶאִיר שְׁבָא עַמָּה,

לרחם עלינו, כמו שאמרו בגמרא (ספ"ה דף מ"ה ע"ב): ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין מיום שנבראתי עד עתה ואלמלי אלעזר בני עמי מיום שנברא העולם ועד עכשו ואלמלי יותם בן עזיהו עמנו מיום שנברא העולם עד סופו ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי ראיתי בני עליה והו מועטין אם אלה הן בני מהו אם מאה הם בני מהו אם שנים הן בני הן.

ובמדרש רבה (פראשית ל"ה, ב') הביאו רש"י זי"ע על הפסוק (נח פ"ק ט' י"ב) "זאת אות הבגרות... לדורת עולם". דרשו לדורת נכתב חסר שיש דורות שלא הצרכו לאות, לפי שצדיקים גמורים היו כמו דורו של חזקיה מלך יהודה ודורו של רבי שמעון בן יוחאי עכ"ל. ועל ידי שנלמד זוהר הקדוש נזכה בכח התורה להמשיך את נשמת הרשב"י לדורנו ממש, ובה מיד נגאל.

ואפילו בדורנו הפשוט בכל רגע ובכל מקום תוכלו להתקשר לנשמת הרשב"י -

בשביל שעשית אותו היום מצוה שהיה נזהר בה רבי פנחס בן יאיר מאד, עכ"ל.

ג. ובהצטרף יחד כוח התורה שהיה דורו של חזקיהו המלך שכמעט ונעשה משיח עם כוחו של הרשב"י זי"ע שאמר לפטור את כל העולם מן הדין בוודאי יבוא תיכף משיח בב"א אכ"ר.

ד. כתב בספר פלא יועץ (ערוך דובב) וזה לשונו: פרושו רבותינו ז"ל שכל תלמיד חכם שאומרים דבר תורה משמו בעולם הזה, שפתותיו דובבות בקבר ויש לו הנאה ונחת רוח בשותה יין קונדיטון, כמו שכתוב בירושלמי מסכת שקלים... כתוב בספרים שפעם אחת היה שמד ונגלה מזהר"מ אלשיך ז"ל בהקיש, והציל לאחד מתוד ההפכה, מפני סבה שהיה לומד ספרו בתמידות, עכ"ל. - ובספר תורה וחיים להרי"ח הטוב זי"ע (מערכת חת), כתב: אם אומרים חדושים של תלמיד חכם שכבר בעולם העליון, הרי הוא בא מעולם העליון לאותו מקום כמבואר בזוהר הקדוש (חלק ג' פרשת פנחס דף ר"כ ע"א), וז"ל: שמעו חד קלא דהנה אמר, פנון אתר, פנון אתר לרבי פנחס בן יאיר, דאיהו גבייכו. דתנינו, דכל אתר דצדיקא אתחדש ביה מלי דאורייתא, כד איהו בההוא עלמא, פקיד לההוא אתר, ואתי ליה לגביה. וכל שכן כד שראו בגויה צדיקייא אחרנין. לחדתא בההוא אתר, דאמרין מלי דאורייתא. כגוונא דא דהנה אתי רבי פנחס בן יאיר למפקד לאתריה, ואשפח אלון צדיקייא מחדתין מלון דאורייתא, ואתחדש כמלקדמין, ההוא מלה דרבי פנחס בן יאיר קמיה.

תרגום הזוהר: שמעו קול אחד שהיה אומר פנו מקום פנו מקום לרבי פנחס בן יאיר, שהוא בא אצלנו, שלמדנו, דבכל מקום שהצדיק חדש בו דברי תורה, באשר הוא בעולם ההוא [העליון] פוקד לאותו מקום [בעולם הזה] ובא אליו, וכל שכן ששורין בו צדיקים אחרים לקדש אותו מקום, ולומדים שם תורה, כעין זה הנה בא רבי פנחס בן יאיר לפקד מקומו, ומצא אלו הצדיקים מחדשין דברי תורה ונתחדש אותו דבר תורה שאמר מלפנים, רבי פנחס בן יאיר, עתה מתחדש לפניו כאן.

על ידי הפצת ספריו זוכה לישב במחצתו בעולם הבא: המדפיס ספרים ממנו להוציא המשך בעמוד ח

הַסְכָּמוֹת וּמִקְתָּבִים (הַמִּשְׁרָד)

שמואל יודא פאנעט בהגה"ק מוהר"י זצלה"ה אב"ד דק"ק דעעש יצ"ו

ב"ה, ברוקלין, ב' לפ' והתחזקתם, תשל"ג לפ"ק
שוכט"ס, לאהובי, ידידי הרב החו"ב מו"מ בתורה וירא שמים מרבים כש"ת מו"ה
שלום יודא גראס נ"י שליט"א בעמח"ס נפש ישעי'.

אחדשה"ט באה"ר מה יפו פעמיק, באמרי שפר להפיץ קול צופיק, נגד המחפשים
פשר, בכל עניני כשרות, להאכיל לרבים מאכלות אסורות, בכל מיני התרים מסברות
עקומות, ומלעיגים בדברי חכמינו זכרונם לברכה, מגלים פנים בתורה שלא כהלכה,
בגלל כן מה טוב ומה נעים לזכות לעורר לבב אחב"י לזכות אותם ולשים הדברים
לתשומת לבם, שלכה"פ ידעו ויבינו ויתבוננו במה ואיך לשאול לרב ומורה ירא שמים
באמת, בענינים אלו כדת מה לעשות למעלה בכל דבר הנוגע לעניני כשרות.

ואתה ידידי תחזקנה ידיך, ותתברך ממעון הברכות שתזכה לישב באהלה של תורה
מתוך נחת והרחבת הדעת בקדושה, כאות נפשך ונפש ידידך הדושה"ט באהב"ר ובלו"ח.
שמואל יודא פאנעט
ברוקלין נ.י.

שמואל יודא פאנעט בהגה"ק מוהר"י זצלה"ה אב"ד דק"ק דעעש יצ"ו

ב"ה, ברוקלין, ב' לפ' והתחזקתם, תשל"ג לפ"ק
שוכט"ס, לאהובי, ידידי הרב החו"ב מו"מ בתורה וירא שמים מרבים כש"ת מו"ה
שלום יודא גראס נ"י שליט"א בעמח"ס נפש ישעי'.

אחדשה"ט באה"ר מה יפו פעמיק, באמרי שפר להפיץ קול צופיק, נגד המחפשים
פשר, בכל עניני כשרות, להאכיל לרבים מאכלות אסורות, בכל מיני התרים מסברות
עקומות, ומלעיגים בדברי חכמינו זכרונם לברכה, מגלים פנים בתורה שלא כהלכה,
בגלל כן מה טוב ומה נעים לזכות לעורר לבב אחב"י לזכות אותם ולשים הדברים
לתשומת לבם, שלכה"פ ידעו ויבינו ויתבוננו במה ואיך לשאול לרב ומורה ירא שמים
באמת, בענינים אלו כדת מה לעשות למעלה בכל דבר הנוגע לעניני כשרות.

ואתה ידידי תחזקנה ידיך, ותתברך ממעון הברכות שתזכה לישב באהלה של תורה
מתוך נחת והרחבת הדעת בקדושה, כאות נפשך ונפש ידידך הדושה"ט באהב"ר ובלו"ח.
שמואל יודא פאנעט
ברוקלין נ.י.

המשך ערכה של שעה מעמוד ו

ולזכות לישועות נפלאות, ובוודאי הרשב"י זי"ע יפיר לכם טובה ותושפעו ממקור הברכות, שפידוע גדולי ישראל בכל הדורות הפירו בגדל המעלה שבלמוד ספר הזהר, שמבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומתנתא וחרבא ובגה מעלמא. והזהר הקדוש מגן ומציל ומסוכך בצלא קדישא - כאמרם ז"ל (ירושלמי יבמות ע"ח), (תהילים פרח ק"מ ח) "ספתה לראשי ביום נשק". ובו נצל ממלחמת גוג ומגוגיה.

לאור תורה זוכה ויושב במחיצת התלמידי חכמים מחברי הספרים, שהרי על ידו יצא החיבור לעולם, ותרבה הדעת בכל עת, ואילו היה גנוז למקצועות המשכן בירכתים, לא היו לומדים בו. - ב. והנה אמרו חז"ל במסכת יבמות (דף י"ז ע"ב) שפתותיו דובבות וכו' כדאיתא שם, ולפי זה הגורם שיהיה החכם חי אחרי מותו, גם הוא זוכה ויושב במחצתו, שהרי הוא גרם להחיותו, ואין ספק כשהוא בא לעולם הבא, החכם בעצמו עם סיעת מרחמוהי יוצאין לקראתו לקבל פניו. (הגאון מהרח"א איסטרוולסה בספרו בן אברהם פרשת וישלח דף כ"ג ע"ב). (וכן שמעתי דכבר אמרה רבי יהודה חסיד זי"ע). - הספר של הצדיק הוא נשמת הצדיק: בתלום וכו' עיין שם, ונא לעיין בהסכמת הגה"צ מהרי"ח זוננפלד זכותו יגן עלינו אמן, לספר "צדקה ומשפט", אודות הוצאה לאור. (ראו עוד מהר"ח פלאג' זצ"ל בספרו "תורה וחיים", מ"ע ס' אות ריז). גם האדמו"ר מסאדיגורא זכותו יגן עלינו אמן, מביא שהציון להצדיק הוא בשביל הגוף והנפש, והספר של הצדיק הוא לנשמת הצדיק.

ה. דכידוע סעודה שלישית מצילה ממלחמת גוג ומגוג, והוא בזכות יעקב אבינו ע"ה - כח התורה, ויעקב מלא בוי, הוא רמז לתורת הסוד, ובלמודה נגאל בקרוב (פמבא ברשי"ע על התורה ויקרא פרוק כ"ו מ"ב) וזכרתי את בריתי יעקוב ואף את בריתי יצחק ואף את בריתי אברהם אֶזְכֹּר והארץ אֶזְכֹּר. - בתמשה מקומות נכתב מלא ואלהו חסר בתמשה מקומות יעקב נטל אות משמו של אליהו ערבון שיבוא ויבשר גאלת בניו. והבן.

המשך מעמוד ד

שהוציא מפיו סיפר לי שהוא פלוני בן פלוני ובגלל אכזריותו במיוחד כלפי העניים שהיה פושט גלימתם מעל כתפיהם והמשכבות מתחת גופיהם, נענש להתגלגל בעורב ולהצטער מאד. "ועתה", סיים האר"ר את דבריו, "מבקש הוא ממני שאתפלל עליו. להפתעתי", סיים מנה"ר משה גלאנטי את ספורו: לא נענה לו האר"ר הקדוש, אלא פנה אליו ואמר: "רשע לך לדרכך כי אינני מתפלל עליך!" באותו רגע פרח לו העורב ונעלם. (שבחי האר"ר).

שְׁלַח עֶרְוַן הַלָּכוֹת שֶׁבֶת מְחִבֵּר וּרְמָ"א

מְחַלֵּק לְכָל שִׁבְתוֹת הַשָּׁנָה

יצא לאור ע"י האדמו"ר מהאלמין שנת תש"ס לפ"ק על או"ח ויו"ד

**מכון "הלכות שבת השנתית" - ללימוד כל אריח "הלכות שבת" במעגל כל שבחות השנתיות
שאלו יוצא עולמו ללימוד שולחן ערוך מחבר עם רמ"א**

אמרו רבתי אמר דבי יוחנן כל החשמו שבת נהלכתו אפילו עובד עבודה זרה נזרו אנש מוחלין לו

רבינו משה אישלים

גְּלִיזוֹן י"א

הַלָּכוֹת שֶׁבֶת הַשְּׁנַתִּי

לימוד שולחן ערוך הלכות שבת לכל שבחות השנה - עמוד אחד ליום

חיובא דמיא לדוש ולתור לדעת הלכות שבת, ולעבור עליהם בלכות מעט אחת בשנה. (ספר הש"ס)

רבינו יצחק אישז"ר

קודם הלימוד יאמרו: הני חציה ללמוד. קמי שביאמי הסלמנד לבי משעה. ולייבי מרות ישרות. ולייבי דיעות סתורה. נהריתי עשיה ויחיד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהויה ובשם אדמימי מנהגיהם יאהדונחי"י על דברי הנזעלים בדיחילו ונהימינו בחיוביה שלים בשם כל ישראל.

א. יש אומרים דדוקא מי שהחשיך לו בדרך שוהה סבור ששנויין יש שוהות ביום אבל מי שיצא מביתו בסוף לחשכת ושבת הוציאה לדעת הרבים אל החורז לו בשום אחד מדרבניהם האלו:

ב. הגע לחצרו הצינועה המשתמרת בטל מעל החומר כלים הנטלים ושואים נטלים מחד היתא התהלים והשקיעם נטלים ואם היתה טעונה כלי זכוכית שאסור לטלטל כגון שהם כוסות של מקידי הם שאין ארזים בשבת לכלום לפי שהם מוסיפים ואם יפלו לארץ ישכור מנחת התחיהם כרים וכסתות. דדוקא במשאות קטנים שיכול לשמשן מותרותיהם אבל אם הם גדולים שאיני יכול לשמשם הכרים מתחתקין אתו לתיגוחם התיחתק מביני שמבטל כלי חמור (פירוש מהתשישם שהיה מוכן לו) אלא פורקן בבית שלא ישכור ולא יתעם על הבתמה משום צער בעלי חיים:

ג. חשכה לו בדרך והפלין בראשו או שרשב בבית מדרשו בשרה חשכה לו משהו יד עליהם עד שמיגע לביתו ואם יש בית סמוך להומים שנשמעם בוויכוח מיתנות שם:

ד. היתה חבילתו מונחת על כהנו וקידש עליו הרץ המן התיחיה עד ביתו דדוקא רץ אבל לילך לאט לא כיון דלית חיביא אתי למעבר עקירת הנחתו ודמקץ קאי ולא אדעתיה אבל רץ אתה לית חיביא וכי מטי לבימה כי חיכי ולא קאי מותרת ואשתכח דקא מעיל מרשות הרבים לדעת החידו חזק לזה כלאווי די דחיימי שלא כדרך דחיקא בטון כממילא לאחוריו:

ה. יש אומרים דדוקא בחבילה החירו לעשות פן אבל לא בכיסי ויש אומרים והוא הדין לכיס. הגה: וימי ששכח כיוסו עליה שבתא אם הוא בביתו יכול לילך עמו לחדר להחזיר חמורו ולפלוט שם להצניעו ואם הוא בשוק אסור להביאו לביתו רק מחד החבור בשוק והוא נוסף ואומר לאינו יחדי לשמרו ואם הביאו אין לחוש (אגודה ספכת בידי בית יוסף סימן ש"ט) ועיין לקמן סימן ש"ט אם הביא חמור בכבוד מה דנין:

לכיוסו שרי מאחר שאין המים בעין אלא תחת השמן לא הוי אלא גרם כיוסו וכן נהגין (סמ"ע):

ו. מימן רמח - דין מי שהחשיך לו בדרך, וכו' י"ב מצוישים

א. מי שהיה בא בדרך וקירש עליו היום והיה עמו מעות ויש לו חמור ורגם יש עמו ארזי והידי לא יתחייב על החמור מפני שהיה מצוה על שביעתו אלא נתחייב כיסו לאינו יהודי לחילוכו לו ולמנצאי שבת וקחתו ממנו ואפילו לא נתחייב לו שבו על זה ורף על מי שנעזר לו משחשיכה מותר אבל אם מצא מציאה אינו יכול לתבע לאינו יהודי אלא אם כן באה לידיו מבעוד יום והשואה היא ככיסו:

ב. אם אין עמו אינו יהודי מנחה על חמורו וכדי שלא יהא חייב משום חמור מנהיג את החמור) אי איכא עקידה הנחה מנחה לאחור שעקרין די ורגל ללבך ולאנו עקידה היא וכשהיא עומדת נטל חיבה ולאחר שתחזור ותעקץ רגלה יתנהו ויש אומרים שצריך לחדרו מלחציהם בקול הם כל זמן שהמים עליה. הגה: והוא לא יוכל על החמור אלא ילך ברגליו ואם הוא צריך לצאת חוץ לתחום מפני שמתיראו מן הלסטום או שאר סכנה ואפילו הוא חוץ לתחום יכול לישב על החמור ולרכוב (בי"ט ובה"י וס"ק בשם השמ"ך):

ג. היה עמו חמורו וחושש שיהיה וקטן יתנהו על החמור ולא יתנהו לאחד מאלו:

ד. היה עמו חרש ושדעה יתנו לשרעה לפי שאין לו דעת כלל:

ה. שוטה וקטן יתנו לשרעה שהקטן יבא לכלל דעת חרש וקטן יתנו לפי שירעה:

ו. יש אומרים שכשנעשה לאחד מאלו מנחה עליו כשחושא מחליף ונטולו ממנו כשחושא עומד. הגה: ודוקא כשנתן להם משחשבת כשנתן להם מבעוד יום מותר בכל ענין:

ז. אם אין עמו שום אחד מכל אלו יטלטלנו מרות מרות מארבע אמות דדוקא כיסו או מציאה שבתא לידו אבל אם לא באה לידו מציאה:

סדר הלימוד לשבת פ' ויגש

- המשך סימן רסד - דיני הפתילה והשמן**
- שאר כל השמנים חרין מאלו מרליקים בהם ומכל מקום שום זית מצוה מן המותרות:
  - כך ופת או שעה או חלב סביב הפתילה מרליקים בהם:
  - המרליק צריך שידליק רוב מה שיצא מן הפתילה מותר:
  - אין צריך לתבוע הפתילה (פירוש ענין הבחוב יפול על דבר שאינו נשקר לגמרי ורגם לא קיים לבריח) ולא תאכלו ממנו או תרנום ויתן מהתבוב. הגה: ומכל מקום נהגו להרליק הפתילה ולבכותה כדי שתתהיה מחורכת ויאחז בה האור יפה (ערו):
  - אין מרליק בסמרטוטן אמילו מותרות:
  - סימן רפח - דין כלים הנכנסים לתחת החר, וכו' די משפחים
  - אין נוהגין כלי מנוקב מלא שמן על פי הניר כדי שיגש נטוף בתוכו גזירה שמה יסתמך מנחו ויתחייב משום מנכה ואם חברו לו כסיו או בתרסה מותר דכיון שהוא כלי אחד בריל מניח משום איסור שבת:
  - לא ימלא קערה שמן ויחנה בצד וברו ויתן ראש הפתילה בתוכה בשביל שתהא שואבת גזירה שמה יסתמך ממנו:
  - אין נוהגין כלי כשבת תחת הניר לקבל שמן ונטוף מפני שהיא מוטלת כלי מתיכנז ומותר לתנו מבעוד יום והשמן הנוטף אסור להסתמך ממנו בשבת. הגה: ואסור ליגע בנר דולק כשהוא הלוי אך על פי שאינו מסטלנו ואין בו משום מוקצה בגניעה בעלמא מכל מקום אסור מן התנודו קצת מנגיעתו ויטה (אור זרוע):
  - נוהגים כלי תחת הניר לקבל נצורות מגבי שאין בהם ממש ואין כאן ביטול כלי מתיכנז אבל לא יתן לתוכו מים אפילו מבעוד יום מפני שמקרב זמן כימי הנצורות ומכל מקום מותר ליתן מים בעשישה מרליקים מן ערב שבת כיון שאינו מוחזקין לכבויו אלא להגביה השמן. הגה: ויש אומרים אפילו מחמורין

מה שאין כאן ספר שולחן ערוך ה"לכות שבת מחליף לך שבתות השנה. קבור עקר ליום. פן יבאר כל הלכות שבת
שאין בהם ממש ואין כאן ביטול כלי מתיכנז. וקטן ששאלו לו כל שנוטפין. נא תפריש קבוצת נפישת סכסכות. וקטן ששאלו לך
הצניעו והידיים. דעוה את נכניזם לדעת יתן מולך תבאי על ידי יחוד "לכת" כלי יום. שחזרו ויחיד לשיקדו
וקל המוקצה את חקביים **גליזון י"א - שבת פרשת ויגש [11]** זקה קבצים צדיקינו

מחלין בו
כל עונותיה

כל הלכות
שבת
הלכות

מזמור לתודה

קדם מעלת ידידנו הנכבד והמפואר פטרון הספר

"זהר השבת"

מוה"ר יעקב שלום שליט"א

בזכותו יזכו אלפים ורבבות ללמוד בספר זהר השבת ויעשו נחת רוח קדם מארי שמיא וארעה, ועל ידו נזכה להשפעות טובות מלעילה לתתא, על ידי שבני ישראל יעסקו בזוהר ביום השבת ששניה אחת היא כמו 28,000 שנה תורה. [ועוד, ועוד, עיין בספר "אור הזוהר - ערכה של שעה"]. זכות רבי שמעון בר יוחאי ע"ה ודאי תגן עליו שיזכה להשפעות טובות, חיי אריכי, בני בריכי, ומזוני רויחי, וסיעתא דשמיא, פרנסה וכלכלה חיים ועושר וכבוד וכל טוב סלה.

ובזכות זה יעזור השי"ת שיזכה הוא וכל משפחתו:

ר' יעקב שלום בן רות, זוגתו לאה קילא בת חנה אהובה,
ובניהם: ב' שרה שירה, ב' ברוך מרדכי, ב' נתנאל חיים, ב' חיה זיסל,
ב' רחל מרים, ב' יהודה זאב שיחיו עמו"ש,

לשמור השבת כהלכתה בכל פרטיה ודקדוקיה וכוונותיה,

אמן כן יהי רצון.

המוציאים לאור

שַׁבַּת בּוֹ תְּשׁוּבָה

לקוט מִסְפָּר שְׁכַר וְעוֹנֵשׁ: - מְזוּהָר הַקְּדוּשׁ וְסִפְרֵי קְבָלָה ש"ס
וּמְדַרְשִׁים וְסִפְרֵי בַּעַל שֵׁם טוֹב

גודל החיוב בזה מטעם לא תעמוד

והדבר דומה למי שרואה את חבירו טובע בנהר או שאר סכנה שמצוה להצילו ואסור לעמוד על דמו "לא תעמוד על דם רעך", ואם אין בכחו להצילו בעצמו מחויב לשכור אנשים להציל ואם נתעצל בזה עובר בלאו דלא תעמוד וכו' (כמו"ש בחו"מ תכ"ו) או אם רואה לחבירו שנחלה במחלה עצומה ומרוב חלישת דעתו רוצה לאכול דברים הגורמים מיתתו בוודאי מחויב בכל כחו למנעו מזה וכמו כן כשאנו רואים אנשים שמרוב חלישת דעתם וגודל טרדותם בהבלי הזמן נשתכח מהם תורת ה' וגודל חיוב קיום מצותיו ועי"ז באים לעבור על דברים שיגמרו לכרות נפשם מארץ החיים בודאי אסור לנו להתעצל מלזרזם לקיים את דברי ד' כדי שלא יחול עליהם חרון אף ד' כי הקב"ה מאריך אפי' אבל לבסוף גבי דילי'.

(שם)

מדין ערבות כמה צריך להשתדל בזה

הנה ידוע שבעת שקבלנו התורה מאת ד' לא על עצמנו בלבד קבלנו כי אם שנקיים כל מה שיהי' ביכלתנו לחזק קיום התורה אצל שאר בני ישראל וכלנו ערבים זה לזה, כמו"ש הנסתרות לד' אלקינו והנגלות לנו ולבנינו וכו' וכפירש"י, לכן הדין שכל אחד מישראל יכול להוציא את חבירו אפילו הוא בעצמו יצא כגון קידוש ותקיעת שופר.

ועתה נתבונן אם ראובן נעשה ערב לשמעון אחיו, על כמה אלפים כתרם, ורואה ששמעון רוצה ליקח איזה עסק והוא מכיר מכבר את העסק ההוא כי הוא רע ומר ויפסיד בזה כל מעותיו, כמה מההשתדלות הי' ראובן עושה למנוע את שמעון אחיו מהעסק הרע שע"ז יחזור החוב אליו, וכן בענינו צריך האדם לידע דאם יכול למנוע את חבירו מאיזה עון על ידי תוכחה וכדומה או את אנשי עירו והוא מתעצל בזה יתפש באותו עון.

בחפצי שמים צריך לבקש עצות ותחבולות כחפצי עצמו

ואל יחשוב האדם שיפטור עצמו במה שלא החזיק בקיום התורה מפני שלא היו דבריו עושין רושם, כי חפצי שמים צריך לחשוב עכ"פ כחפצי עצמו ובחפצי עצמו ידוע אפילו עסקו הולך בענין רע אינו מתייאש ממנו אלא הולך ליודעים ומבינים ושואל בעצתם ועושה תחבולות לתקן עסקו, והקב"ה עוזר לו, ומצוי הדבר שלבסוף ירויח מהעסק, ואף בזה אלו הי' חפצי שמים שקולים וחשובים אצלו כרצונו, הי' מחפש עצות ותחבולות איך להקים הדת שלא יתמוטט, ובודאי הי' הקב"ה ממציא לו עצה ועזר, וזה שאמר בכל דרכיך דעהו וכו', ר"ל באותן הדרכים שאתה מתנהג בעניני עצמך, תתנהג בחפצי שמים לחפש עצות ותחבולות, ואז הקב"ה יאיר עיניך ויעמוד לימינך שיתרומם קרן התורה וקרן ישראל על ידך.

אסור לדחות הצלת הכלל מיום ליום - הדוחים נקראים בשם מרצחים

"איכה היתה לזונה קרי' נאמנה" הכוונה אפשר לומר כי ישעי' הנביא תמה ואמר, איך ועל ידי מה הגיע עיר קדשנו ירושלים עיר הנאמנה להיות כזונה, על זה אמר "צדיק ילין בה" שבעת שהגיע לעשות דבר טוב וצדק ולתקן מכשולים, אז דחו הדבר מיום אל יום וזה שאמר "ילין בה" אבל במעשה המצוה שבאה אליהם המצוה על דבר רע זרזו עצמם לעשות אותה תיכף ומיד וזה שאמר "ועתה מרצחים" על כן הגיעו עד מדריגה התחתונה, כי מצוה הבאה ליד האדם צריך לזרזו בה ולקיימה תיכף כמ"ש מצוה הבאה לידך אל תחמיצנה.

(רפואת הנפש בשם ר"י לאנדא)

מה נמתקו מאד דברי החפץ חיים זי"ע בהקדמתו לספרו שמירת הלשון בענין שאם אין מקיים מצוה אחת ממצוות התורה הרי הוא מחוסר אבר זה שהוא כנגד מצוה זו ... כי ידוע הוא דכל אדם יש לו רמ"ח אברים ושס"ה גידים רוחניים, ועליהם מלובש הרמ"ח אברים ושס"ה גידים גשמיים, כמ"ש "עור ובשר תלבישני ובעצמות וגידים תשכבני" (איוב י), הרי שהזכיר הכ' עור ובשר וגידים ועצמות, ולא קראו רק בשם לבוש וסכך כמ"ש תלבישני תסוככני ואת מי הלביש אם לא להנפש אשר בקרבו שהוא הוא עצם האדם, ועל כל אבר ואבר של הנפש מלובש מלמעלה אבר הגוף

המכונה כנגד אבר ההוא כמו הבגד על הגוף, וכנגד זה נתן לנו הקב"ה רמ"ח מ"ע ושס"ה ל"ת, והם מחולקים ג"כ על האברים, דיש מצוה שתלוי ביד, ויש מצוה שתלוי ברגל, וכן שאר כל אברים, כמ"ש בספר חרדים.

וכש'אדם מקיים בעוה"ז איזה מצוה באיזה אבר שורה לע"ל אור ה' על אותו אבר ואותו אור הוא המחיה את האבר ההוא וכן כל מצוה ומצוה. נמצא דכשהאדם מקיים הרמ"ח עשין אז הוא האדם השלם המקודש לה' בכל אבריו וזהו מש"כ בפרשה ציצית "ועשיתם את כל מצותי והייתם קדושים לאלהיכם" אבל אם חס ושלום יחסר לו מצוה אחת מרמ"ח עשין שהשליכה אחר גוו ולא עשה תשובה על זה יחסר לו לע"ל בנפשו האבר המכונה נגד המצוה ההיא וזהו מ"ש בברכות (כ"ז א') מעוות לא יוכל לתקון זה שביטל קריאת שמע של ערבית או ק"ש של שחרית או תפלה של ערבית או תפלה של שחרית, וכשהאדם זהיר מלעבור על הלאוין שבתורה הוא ממשיך אור הקדושה על גידי נפשו וכשלא יזהר יהיו ח"ו מקולקלין כמו שמבואר באורך בס' שעה"ק (פ"א) ע"ש.

ומזה יוכל להתבונן כל אדם איך שצריך להיות זהיר בכל התרי"ג מצות בכל כחו בימי חייו. כי הם הם הממשיכין חיותו לנצח באברי גידי נפשו [וזהו שכתוב בפרשת אחרי "ושמרתם את חקתי ואת משפטי אשר יעשה אותם האדם וחי בהם" וגו' ולא כתיב וחי עבורם, להורות לנו שאור המצוה גופא היא חיותו לע"ל] כמו שכל אחד רוצה להיות שלם בכל אבריו בעוה"ז שלא יהיה בעל מום אף באבר קטן שבקטנים. עכ"ל.

ובפרט בענין מצות התוכחה שהיא מכח הערבות מלבד זה כשאינ מקיימה תחסר לו מצוה זו והוי מחוסר אבר אחד מרמ"ח איבריו שהיא נגד מצות התוכחה, הרי גם באין מוכיח נתפס על עון השני והזולת שעוברין על כל עבירות שבתורה רח"ל ונכשל בהם וכאילו הוא בעצמו עבר על כל התורה כולה מחמת שכל ישראל ערבין זה לזה ונמצא על ידי כך שאין אפילו אבר אחד מכל רמ"ח איבריו שלם והוי מחוסר כל האיברים ובעל מום נורא. והוא כולו בלי חיות ואור. ואיך יראה לע"ל אדם בלי איברים, האם בכלל שייך יצור כזה או בריה כזו.

**החפץ חיים מתאר הענין ביותר שאדם בלי איברים באמת לא יהיה לו
במה לקום בעת התחיה וזהו לשונו בהקדמתו למשנה
ברורה הלכות שבת:**

**וגם צריך לדעת הרמ"ח מצות שבתורה שהטיל השם יתברך על האדם
לזוכם ולשמרם הוא נגד הרמ"ח איברים שבאדם, וכי היכי דבאברים
נמצא אברים שונים, יש שאין הנשמה תלויה בהם כמו היד והרגל וכדומה
דאף אם יחסרו אף שההפסד הוא רב מאוד מאוד אעפ"כ נקרא רק בשם
בעל מום, ויש שעל ידי חסרונותיו אינו יכול לחיות על פני תבל כגון
שניתז ראשו או שנקרע סגור לבו ששם הוא מקור החיים, כן הוא גם כן
בעניני מצות השם יתברך שעליהן גם כן כתיב "אשר יעשה האדם וחי
בהם" ונאמר "כי היא חייך ואורך ימך" ועוד פסוקים הרבה כהנה המורים
לנו כי עיקר חיי הנפש לעולם הבא תלוי בקיום התורה.**

זהר השבת

**קונטרסים
"זהר השבת"
לפי סדר פרשיות השבוע
ערוכים וכתובים בשפה קלה ונעימה לקריאה.**

**השתף גם אתה בהדפסת הספרים
ותזכה להנות מזהר השבת
-עלות הדפסת קונטרס \$260-
כל הקודם זוכה!**

**לקנית זכות קונטרס נוסף מ"זהר השבת":
0548-436784**

(ניתן לתרום לע"ג רפואה. הצלחה וכו')

אור הזהר המחלק

מהדורא עשירית,

י"ל ע"י האדמו"ר מהאלמין שליט"א בחו"ל בשנת תש"ס, ובשנת תשס"ג 250.000

ואח"כ בא"י בעוד 8 מהדורות ס"ה י"ל 310.000 טופסים

הספמת המקבל רבי יצחק פדורי זכר צדיק לברכה על הדפסת הזהר פד. הנה באו לפני תלמידי כבוד קדשת האדמור הרב ברוך שלום הלוי אשגל זכר צדיק לברכה ובקדם תכריך כתביו. באורים על תורת האר"י הקדוש ובתורת אביו איש האלקים מרן בעל הסולם על הזהר הקדוש, וכבר הסכימו צדיקי וגאוני ארץ מן הדור הקודם על תורתו הטהורה לשם שמים של שר בית הזהר קדש הקדשים כבוד קדשת אדמור הרב יהודה לייב הלוי אשגל זכר צדיק וקדוש לברכה לחיי העולם הבא זכותו יגן עלינו, כי חזו נכוחה יחידות מפעליו, אשר מתוך התגלות רוח השם עליו השפיל להוציא מאפלה לאורה את מאור התורה הזהר הקדוש וכתבי האר"י הקדוש, ושמחה ירדה לעולם כביום נתינת התורה ממש. ואורו הקדוש יאיר דרפנו נכוחה היאך הדרך לתמן עצמינו ולכוונן צעדינו לקראת ביאת גואל צדק במהרה בימינו אמן.

(מתוך הספמת זקן המקבלים פאר הדור והדרו הצדיק החסיד רבי יצחק פדורי זכר צדיק לברכה, תמוז תשנו על הזהר עם פרוש הסולם)

הספמת רבי אליהו לאפיאן זכר צדיק לברכה על הדפסת הזהר

פה. הנני להביא לפניכם שאבי הגאון הצדיק (רבי אליהו לאפיאן) זכר צדיק לברכה, שאחר שזכה ללמד תורת החן והגיע למעלות רמות כידוע לכל, וכשהגיעו ספרי בעל הסולם לידי עסק ועמל בהם בכל כחו, והפליג בשבחם ואמר שזו השיטה נכונה והאמתית ומביאה את האדם לדבקות בהשם, ולהבין את כל דברי האר"י הקדוש זכותו יגן עלינו אמן, וכדאי לעסק בה, כי הוא מסביר כל דבר בטוב טעם השוה לכל נפש.

(מתוך הספמת הגאון רבי חיים שמואל בהגאון הצדיק רבי אליהו לאפיאן זכר צדיק לברכה, מחבר ספר רווחא שמעתתא על השב שמעתתא, כח תמוז תשנו על הזהר עם פרוש הסולם)

הספמת רבי יוסף חיים זוננפלד זכר צדיק וקדוש לברכה על הדפסת הזהר

פו. האמת אגיד, שאני יודע מה ערפי, כי אפלו בפשט איני כדאי לתן הסכמה, וכל שכן בדבר שלא בי הוא, אבל כולי עלמא מכירים את כבוד... הכהן הגדול

בְּלִמּוּד הַקְּבֵלָה וּמִפְרָסָם שָׁמוּ... אֶחָד מֵיְקִירֵי יְרוּשָׁלַיִם וַחֲכָמֵי הָעוֹסֵק בְּתוֹרָה לְשִׁמָּה וּמִגְלָה צְפוֹנִיָּה, הֵלֵא הוּא הָאֵי גְבָרָא רַבָּא וַיִּקְרָא יְדִידֵי הוּא הַקְּשׁוּר בְּמוֹסְרוֹת לְבָבֵי... בְּיִרְאָתוֹ הַקּוֹדֶמְתוֹ כְּבוֹד קִדְשֵׁת הָרַב הַגָּאוֹן רַבִּי יְהוּדָה לֵיִיב אֲשָׁלַג שְׁלִיט"א... וְיֵהִי רְצוֹן מִלְּפָנֵי אֲבִינוּ שֶׁבְּשָׂמַיִם שְׁכָל בְּרִכּוֹתָיו יִתְקַיְמוּ וּבְעֶזְרַת הַשֵּׁם הַמְּחַכֶּה לְיִשׁוּעָה קְרוּבָה.

(מתוך הסקמות הראב"ד הגאון הצדיק רבי יוסף חיים זוננפלד זכר צדיק וקדוש לברכה על הזהר עם פרוש הסלם)

וּתְרַב הַדַּעַת שֶׁנִּפְתָּחוּ שְׁעָרִים לְלַמֵּד וּלְלַמֵּד הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ גַּם לְפִשׁוּטִים כְּמוֹנוּ

פז. אֲשֶׁרֵי חִלְקוּ שְׁזָכוּהוּ מִן הַשָּׁמַיִם לְהַגְדִּיל תוֹרָה וּלְהַאֲדִירָה בְּבֵאוֹר נִפְלָא, חֲמִיד וְרָגִיג אֲשֶׁר יֵהִי לְתוֹעֵלַת עִם סִגְלָה בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם, וּתְרַב הַדַּעַת שֶׁנִּפְתָּחוּ שְׁעָרִים לְלַמֵּד וּלְלַמֵּד גַּם לְפִשׁוּטִים כְּמוֹנוּ וּשְׁכָרוּ רַב בְּלֵי עַרְךָ - וְכֹאֲשֶׁר מִפְרָשׁ יוֹצֵא מִדְּבָרֵי הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ שֶׁהָעֵתִיק בְּהַקְדָּמְתוֹ, שֶׁבְּזָכוֹת לַמּוֹד הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ יַעֲזֹר לָנוּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמִיפְקֵם מִן גְּלוּתָא.

(הסקמות הגאון הקדוש מקאשוי רבי רפאל בלום זכותו יגן עלינו אמן, לספר הזהר עם פרוש מתוך מדבש להגאון הצדיק המקבל רבי דניאל פריש זכר צדיק לברכה)

הטיבה ה' לטובים
 הספר הזה נדפס
 בנדבט הרה"ח מוהר"ר
 חיים אברהם ישעיהו בן ביילא ושלמה
 לרפואה שלימה במהרה
 זכות התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי וחבורתו הקדושה תעמוד לו למליץ יושר,
 שימלא ה' כל משאלות לבו לטובה ולברכה, בבריות גופא, פרנסה בשפע וברוות,
 עושר וכבוד, אריכות ימים ושנים טובים בבריאות השלימות, אכ"ר.

לע"נמור אביועטרת ראשיגורג - שמואלבן מאירן-ג'נאָהר ♦ לרפואת מרתאמי ועטרת ראשי
 רבקה בת טאוס לאורך ימים ושנים טובות ♦ להצלחת יצחק בן רבקה וברכה אפרת בת שולמית
 בכל עניניהם, ובעיקר שנזכה לראות בנים ובני בנים צדיקים ויראי שמים אמיתיים, יראה פנימית טהורה.
 ♦ ובמיוחד להצלחת יעל בת ברכה אפרת בכל עניניה, אמן

זהר על מעלת ושמירת השבת וימים טובים

מספר "השבת והזהר"
מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

רשות הנשמה לברך

נשמות כל חי, הרי החברים עוררו בו דברי אמת. אבל יש לנו להזכיר, הנשמה הזו שפורחת מאותו חי העולמים. ומשום שהיא שלו, שממנו יוצאות כל הברכות ושורות בו, והוא משקה ומברך למטה, הנשמה הזו שיוצאת ממנו יש רשות לברך את המקום הזה.

ולכן פורחות הנשמות מאותו חי בערב שבת, אותן נשמות שפורחות, ממש מברכות מקום זה שנקרא שם מלמטה. ואותו מקום שיוצאות ממנו, מברך אותו למעלה, ושם זה מקבל ברכות מטה וממעלה, ונכללת מכל הצדדים.

בימי החל היא מקבלת ברכות משאר הנשמות שמברכות אותה מלמטה, ביום השבת היא מקבלת ברכות מאותן נשמות עליונות שמברכות אותה בארבעים וחמש תבות כחשבון מ"ה. (מנשמת כל חי עד והאחרונים) (ובסוד של חמשים תבות, כחשבון מ"ה)

רשות הנשמה לברך

(ח"ב קל"ח, א)
נשמות כל חי, הא חבריך אתערו ביה מלין דקשוט. אבל אית לן לאדברא, האי נשמתא דפרחא מהווא חי העולמים. ובגין דאיהי דיליה, דמניה נפקן כל ברבאן, ושריין ביה, והוא אשקין ומברך לתתא, האי נשמתא דנפקא מניה, אית לה רשו לברכא להאי אתר.

ועל דא פרחין נשמתיין מהווא חי, במעלי שבתא. אינון נשמתיין דאינון פרחאן, ממש מברכין להאי אתר דאקרי שם מתתא. והווא אתר דנפקי מניה מברך ליה לעילא, והאי שם מקבלא ברבאן, מתתא ומעילא, ואתכלילת מכל סטריין.

ביומי דחול, איהי מקבלא ברבאן משאר נשמתיין, דקא מברכין לה מתתא. ביומא דשבת, איהי מקבלא ברבאן מאינון נשמתיין עליון, דקא מברכאן לה בארבעין וחמש תיבין, כחושבון מ"ה. (מנשמת כל חי עד והאחרונים) (ס"א וברא דחמשיין תיבין,

כחושבן מ"י) כְּמָה דְאוֹקִימָנָא, בְּרֹזָא מ"ה, וּבְרֹזָא מ"י. דָּא עֲלָמָא עֲלָאָה, וְדָא עֲלָמָא תַתָּאָה. נִשְׁמַת כָּל חַי (ס"א עד והאחרונים) מ"ה. וּמִן וְאִילוּ פִינּוּ כְּמֵלָא שִׁירָה עַד וּמְלַפְנִים, סְלִקָּא תּוֹשְׁבַחְתָּא אַחְרָא חֲמִשִּׁין תִּיבִין. וְאַף עַל גַּב דְּלֵא קִיּוּמָא תַּמּוֹן מְלָה בְּחוֹשְׁבָנָא, סְלִקָּא חֲשַׁבְנָא רְזָא מ"י. וּמִתַּמּוֹן וְלַהֲלָאָה סְלִקָּא תּוֹשְׁבַחְתָּא אַחְרָא לְחֲשַׁבּוֹן (מ"ה) מְאָה תִיבִין, תְּשִׁלוּמִין דְּכֻלָּא, וְחַד רְתִיבָא עַל מַה דְּשִׁרְיָא דְאִיהוּ תְּשִׁלוּמָא (ס"א הווא שלימא עלאה).

וְכָל שְׁבַחָא דָּא, וְכָל מְלִין אֱלִין, בְּלֵהוּ שִׁיפִין יְדִיעוּן, בְּחוֹשְׁבָנָא לְתְּשִׁלוּמָא דְשַׁבַּת, וְלֵאשְׁתְּלָמָא מְנִיְהוּ, בְּדָקָא חֲוִי. וּבְקָאָה עֲמָא, דִּינְדְעִי לְסִדְרָא שְׁבַחָא דְמְרִיהוֹן, בְּדָקָא יְאוּת. כּוּמָן וְלַהֲלָאָה סִדְרָא דְעִלוּתָא כְּמָה דְאֵתְתַקְנַת.

יום הנשמות

(ח"ב ר"ה, ב)
הָאִי יוּמָא, אִיהוּ יוּמָא דְנִשְׁמָתִין, דְאֵתְעַטְרָא תְּהוּא צְרוּרָא דְנִשְׁמָתִין. (בתושבחו דמאריהון) בְּגִין כְּדִּ מְשַׁבְּחִי בְּתוֹשְׁבַחְתָּן תְּשַׁבַּחְתָּא דְנִשְׁמָתָא, וְהִינּוּ נִשְׁמַת כָּל חַי תְּבָרְךָ אֶת שְׁמֶךָ יי אֱלֹהֵינוּ וְרוּחַ כָּל בְּשָׂר וְכוּ'. וְלִית תּוֹשְׁבַחְתָּא אֱלָא בְּסִטְרָא דְנִשְׁמָתָא וְרוּחָא, וְהָאִי יוּמָא, קִיּוּמָא בְּרוּחָא וְנִשְׁמָתָא, וְלֵאז דְּגוּפָא.

כְּמוּ שְׁבַאֲרֵנוּ בְּסוּד מ"ה וּבְסוּד מ"י. זֶה הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן, וְזֶה הָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן. נִשְׁמַת כָּל חַי (עַד וְהָאֲחֵרוֹנִים) - מ"ה. וּמִן וְאִילוּ פִינּוּ מְלָא שִׁירָה עַד וּמְלַפְנִים - עוֹלָה הַתְּשַׁבַּחַת הָאַחְרָת חֲמִשִּׁים תְּבוּת. וְאַף עַל גַּב שְׁלֵא עוֹמֵד הַדְּבַר בְּחֲשַׁבּוֹן, עוֹלָה הַחֲשַׁבּוֹן סוּד מ"י, וּמִשָּׁם וְהֵלְאָה עוֹלָה הַתְּשַׁבַּחַת הָאַחְרָת לְחֲשַׁבּוֹן (מ"ה) מְאָה תְּבוּת, תְּשִׁלוּמִים שֶׁל הַכֹּל, וּמְרַכְּבָה אַחַת עַל מַה שְּׁשׂוּרָה שֶׁהוּא תְּשִׁלוּם (אותו שלם עליון).

וְכָל הַשְּׁבַח הַזֶּה וְכָל הַדְּבָרִים הַלְלוּ כָּלֵם אֵיבָרִים יְדוּעִים בְּחֲשַׁבּוֹן לְתְּשִׁלוּם שַׁבַּת וְלַהֲשַׁתְּלֵם מֵהֶם כְּרָאוּי. אֲשֶׁרֵי הָעַם שְׂיִודְעִים לְסִדְרָא אֶת שְׁבַח רְבוּנֵם כְּרָאוּי. מְכַאֵן וְהֵלְאָה סִדְרֵי הַתְּפִלָּה כְּמוּ שְׁתַּקֵּן.

יום הנשמות

הַיּוֹם הַזֶּה הוּא יוֹם הַנְּשָׁמוֹת שְׁמַתְעֵטֵר אוֹתוֹ צְרוּר הַנְּשָׁמוֹת (בַּתְּשַׁבּוּחַת שֶׁל אֲדוּנָם). מִשּׁוּם כְּדִּ מְשַׁבְּחִים בְּתְּשַׁבּוּחַת תְּשַׁבַּחַת הַנְּשָׁמָה, וְהִינּוּ נִשְׁמַת כָּל חַי תְּבָרְךָ אֶת שְׁמֶךָ ה' אֱלֹהֵינוּ וְרוּחַ כָּל בְּשָׂר וְכוּ'. וְאִין הַתְּשַׁבַּחַת אֱלָא בְּצַד שֶׁל נְשָׁמָה וְרוּחַ, וְהַיּוֹם הַזֶּה עוֹמֵד בְּרוּחַ וּנְשָׁמָה, וְלֵאז שֶׁל גּוּף.

יוצר אור

תושַׁבְחָתָא דְדַרְגָּא אַחְרָא עֲלָאָה, רְזָא דְיוֹמָא, שְׁמֻשָּׁא קַדִּישָׁא דְאִיהוּ נְהוּרָא דְיִמְמָא, הֵינְנו יוֹצֵר אור. רְזָא דְנְהוּרָא דְנְהוּרָא, דְמַנְיָה אֲתַזְנֵן וְנַהֲרִין כָּל אֵינֻן תְּיִלִּין, רְתִיבִין, וְכַכְבִּיא וּמְזִלִי, וְכָל אֵינֻן דְשִׁלְטִין עַל עֲלָמָא.

יוצר אור

הַתְּשַׁבַּחַת שֶׁל דְּרָגָה אַחֶרֶת עֲלִיוֹנָה, סוּד הַיּוֹם, שְׁמֹשׁ קְדוּשָׁה שֶׁהִיא אור הַיּוֹם, הֵינּוּ יוֹצֵר אור. סוּד הָאור הַמְּאִיר, שְׁמֻמְנוּ נְזוּנִים וּמְאִירִים כָּל אוֹתָן הַצְּבָאוֹת, הַמְּרַכְּבוֹת, וְהַכּוֹכְבִים וְהַמְּזֹלוֹת, וְכָל אוֹתָם שְׁשׁוּלְטִים עַל הָעוֹלָם.

תְּשַׁבְּחוֹת הָעוֹלָם הַבָּא

(ח"ב ר"ה, ב)

תושַׁבְּחָתָא דְעֲלָמָא דְאֲתִי בְיוֹמָא דָא, הֵינְנו אַל אֲדוֹן. וְתושַׁבְּחָתָא דָא, אִיהוּ בְרִזָּא דְעֶשְׂרִין וְתִרִין אֲתַזְנֵן עֲלָאִין קַדִּישִׁין, דְמַתְעַטְרֵן בְּאַבְהֵן וּבְרִתִּיבָא עֲלָאָה קַדִּישָׁא.

תְּשַׁבְּחוֹת הָעוֹלָם הַבָּא

תְּשַׁבְּחָתוֹ שֶׁל הָעוֹלָם הַבָּא בְיוֹם הַזֶּה, הֵינּוּ אַל אֲדוֹן. וְהַתְּשַׁבַּחַת הַזֶּה הִיא בְּסוּד עֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת עֲלִיוֹנוֹת קְדוּשׁוֹת שְׁמַתְעַטְרוֹת בְּאַבּוֹת וּבַמְּרַכְּבָה הָעֲלִיוֹנָה הַקְּדוּשָׁה.

תְּשַׁבַּח עַל תְּשַׁבַּח

אֲתַזְנֵן וְעִירִין, אֵינֻן עֶשְׂרִין וְתִרִין אֲתַזְנֵן, דְאֵינֻן בְּעֲלָמָא תַתְּאָה, דְאֵינֻן אַל בְּרוּךְ גְּדוֹל דְעָה וְכוּ', וְלֹא אִית בֵּין תִּיבָה לְתִיבָה, רְוּחָא אַחְרָא, אֲלֹא אֵת רְשִׁימָא בְּכָל תִּיבָה וְתִיבָה. וּבְעֲלָמָא עֲלָאָה, אִית רְוּחָא, וְסַטְרִין קַדִּישִׁין, בֵּין אֵת לְאֵת. וְדָא אִיהוּ, תושַׁבְּחָתָא עַל תושַׁבְּחָתָא, דְאֲתַזְנֵן עֲלָאִין דְיוֹמָא שְׁבִיעָאָה, קָא מְשַׁבַּח וְאָמַר לְמַלְכָא עֲלָאָה יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית.

תְּשַׁבַּח עַל תְּשַׁבַּח

הָאוֹתִיּוֹת הַקְּטַנוֹת הֵן עֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת, שֶׁהֵן הָעוֹלָם הַתַּתְּחוֹן, שֶׁהֵן אַל בְּרוּךְ גְּדוֹל דְעָה וְכוּ', וְאִין בֵּין תְּבָה לְתְּבָה רוּחַ אַחֶר, אֲלֹא אוֹת רְשׁוּמָה בְּכָל תְּבָה וְתְּבָה. וּבְעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן יֵשׁ רוּחַ, וְהַצְּדִידִים הַקְּדוּשִׁים בֵּין אוֹת לְאוֹת. וְזוּהִי תְּשַׁבַּחַת עַל תְּשַׁבַּחַת, שֶׁהָאוֹתִיּוֹת הָעֲלִיוֹנוֹת שֶׁל הַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְשַׁבַּחוֹת וְאָמְרוֹת לְמַלְךְ הָעֲלִיּוֹן יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית.

עלית התשבתח למעלה

כד תושבתחא דא סלקא לעילא, שתין רתיבין עלאין דקאמרון, מזדמנין ונטלי להאי תושבתחא מעמא קדישא, וסלקי לה לאתעטרא בה, בכמה רתיבין עלאין, די ממנו, וכל אינון צדיקניא דבגנתא דעדן, בלהו מתעטרו בתושבתחא דא, וכל אינון רתיבין, וכל אינון נשמתין דצדיקניא, בלהו סלקין בתושבתחא דא, עד רזא דבורסיא.

עלית התשבתח למעלה

כשהתשבתח הזו עולה למעלה, ששים מרכבות עליונות שאמרנו, מזדמנות ולוקחות את התשבתח הזו מהעם הקדוש, ומעלים אותה להתעטר בה בכמה מרכבות עליונות שממנות. וכל אותם הצדיקים שבגן עדן, כלם מתעטרים בתשבתח הזאת, וכל אותן מרכבות וכל אותן נשמות הצדיקים, כלם עולים בתשבתח הזו עד סוד הכסא.

התשבתח שעולה על כל התשבתחות

כד מטא לבורסיא קדישא, תושבתחא דא דכל ישראל, קיימא תמן, עד זמנא דקאמרי קדשה עלאה דמוסף. ובדין סלוקא דלתתא לעילא, לאתאחדא בלא לעילא לעילא, למהוי בלא חד. דא איהי תושבתחא, דסלקא על בלהו תשבתחון.

התשבתח שעולה על כל התשבתחות

וכשמגיעה לכסא הקדוש התשבתח הזו של כל ישראל, עומדת שם עד הזמן שאומרים הקדשה העליונה של מוסף. ואז העליה שלמטה למעלה, להאחז הכל למעלה למעלה להיות הכל אחד. זוהי התשבתח שעולה על כל התשבתחות.

הַשַּׁבָּת בְּיִשְׂרָאֵל בְּהַלְכָתָהּ

יצא לאור ע"י

האדמו"ר מהאלמין שליט"א בשנת תשמ"ב

נג. אין שָׁטוֹן וְאִין מְזִיק שְׁלִיט בְּיוֹמָא דְשַׁבְּתָא (ח"ג רע"ג).

נד. לֹא זֶזָה שְׁכִינָה מִיִּשְׂרָאֵל בְּכָל שַׁבָּתוֹת וְיָמִים טוֹבִים וְאֶפְלוּ בְּשַׁבָּת דְּחַל (ח"ג קע"ט:).

נה. הַשְּׁכִינָה שׁוֹמְרֵת לְשׁוֹמְרֵי שַׁבָּת וְיוֹם טוֹב (ח"ג קע"ט:).

נו. שַׁבָּת שָׁמוּ שֶׁל הַקַּב"ה (ח"ב פ"ח:).

נז. כְּשֶׁאָדָם נִכְנָס לְבֵיתוֹ בְּשִׁמְחָה וּמִקְבֵּל הַשַּׁבָּת בְּשִׁמְחָה וְהוּא וְאִשְׁתּוֹ בְּשִׁמְחָה, אוֹתָהּ שָׁעָה הַשְּׁכִינָה אוֹמְרַת זֶה שְׁלִי הוּא (זוהר חדש אחרי ס.).

נח. אִם הוּא עֶצֶב בְּחַל מְכַל מְקוֹם בְּשַׁבָּת יְהִי בְּשִׁמְחָה (תיקוני זוהר ת"ק כ"א. נ"ז).

נט. מְכַל הַמַּעֲשִׂים טוֹבִים שְׁעוֹשֶׂה הָאָדָם אִין טוֹב לְאָדָם תַּחַת הַשְּׁמֶשׁ כִּי אִם לְאָכַל וּלְשִׁתּוֹת וּלְהִרְאוֹת שִׁמְחָה בְּשַׁבָּתוֹת וְיָמִים טוֹבִים (ח"ב רנ"ה).

ס. אֶפְלוּ הִרְשָׁעִים שֶׁבְּגִיהֵנָם שְׁמוּרִים הֵם בְּשַׁבָּת (ח"א מ"ח).

סא. בְּיוֹם הַשַּׁבָּת כָּל הַשְּׁעָרִים פְּתוּחִין (ח"א ע"ה:).

סב. אֲשֶׁרֵיהֶם שָׁל אֵלֹו שְׁעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה בְּשַׁבָּת יוֹתֵר מִשָּׂאָר הַיָּמִים (ח"ג ע"ד).

סג. שַׁבָּת הוּא כָּלֵל כָּל הַתּוֹרָה, וְכָל סוּדוֹת הַתּוֹרָה בּוֹ תְּלוּיִים, וְקִיּוּם שַׁבָּת כְּקִיּוּם כָּל הַתּוֹרָה (ח"ב צ"ב).

סד. שְׁקוּלָה שַׁבָּת כְּכָל הַתּוֹרָה כְּלָה, וְהַשׁוֹמֵר שַׁבָּת כְּאֵלֹו שׁוֹמֵר כָּל הַתּוֹרָה (ח"ב מ"ז. קנ"א).

סה. הַחֲרָטוֹת דְּשַׁבָּתוֹת וְיָמִים טוֹבִים חֲשׁוּבִים לְהַקַּב"ה יוֹתֵר מְכַל מִיָּנִי בְּשָׁמַיִם (ח"ג רמ"ג).

סו. כָּל הָאָמוּנָה בְּסַעֲדַת שַׁבָּת מְצוּי (ח"ג רפ"ח:).

סז. בְּסַעֲדַת שַׁבָּת נִכְרִים יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵם בְּנֵי הַמְּלֶכֶךְ (ח"ב פ"ח:).

סח. סַעֲדַת שַׁבָּת שֶׁל יִשְׂרָאֵל הוּא וְלֹא שֶׁל הַגּוֹיִם (ח"ב פ"ח:).

טט. כָּל הַשְּׁלֶחָנוֹת שֶׁמְסַדְּרִים בְּנֵי אָדָם בְּשַׁבָּתוֹת מְכַנִּיִּסִין אוֹתָן בְּהִיכָל אֶחָד, וְאַשְׁרֵי חֶלְקוֹ שֶׁל הָאָדָם אֲשֶׁר שְׁלָחָנוּ נִרְאָה שָׁם בְּלֹא בּוֹשָׁה כְּרֹאוֹי, כִּי כָּפִי כַחוֹ (ח"ב ר"ד).

ע. בְּמוֹצָאֵי שַׁבַּת הַנְּשֻׁמוֹת עוֹלוֹת וְהַקְּב"ה שׁוֹאֵל לְכֻלָּם, מֵה חֲדָשְׁתֶּם בַּתּוֹרָה בְּזֶה הָעוֹלָם (ח"ג קע"ג).

עא. בְּמוֹצָאֵי שַׁבַּת צְרִיכִין יִשְׂרָאֵל לְהִתְעַכֵּב וְלֹא לְהִרְאוֹת כְּאִלוֹ דּוֹחֲקִים אֶת הַשַּׁבָּת (ח"ב ר"ז).

עב. בְּמוֹצָאֵי שַׁבַּת הַרוּחוֹת יוֹצְאוֹת וּמְשׁוֹטְטוֹת בְּעוֹלָם, וּבְשִׁבִיל כֵּן תִּקְנּוּ שִׁיר שֶׁל פְּגָעִים (ח"א מ"ח).

עג. בְּמוֹצָאֵי שַׁבַּת פּוֹתְחִין יִשְׂרָאֵל וְהוּא רַחוּם, בְּשִׁבִיל שֶׁהֵדִין חוֹזֵר לְמִקוֹמוֹ (ח"ב ר"ז).

עד. כְּשִׁיוֹצֵא הַשַּׁבָּת יֵשׁ לָנוּ לֹמֵר וַיְהִי נֶעַם כְּדֵי שֶׁנִּצְטָל מֵאוֹתוֹ הָעֲנֵשׁ שֶׁל הַרְשָׁעִים (ח"א קצ"ז).

עה. מִי שֶׁמְדַלֵּיק הַנֵּר בְּמוֹצָאֵי שַׁבַּת טָרֵם שֶׁהֵגִיעַ הַצְּבוּר לְקִדְשָׁהּ שֶׁל וְאַתָּה קְדוֹשׁ גּוֹרֵם לְאֵשׁ הֵגִיחַנָּם שִׁידֵּלֵק טָרֵם זְמַנּוֹ וְהַרְשָׁעִים שֶׁבְּגִיחַנָּם מְקַלְלִין אוֹתוֹ, כִּי אֵין לְהַדְלִיק הַנֵּר בְּמוֹצָאֵי שַׁבַּת עַד לְאַחַר שֶׁהִבְדִּילוּ יִשְׂרָאֵל בַּתְּפִלָּה וְעַל הַכּוֹס, כִּי עַד אֵז עַדִּין קִדְשַׁת הַשַּׁבָּת שׁוֹלֵט, אֲבָל אִם מִמְתִּין עַד שֶׁהַצְּבוּר אוֹמְרִים הַקִּדְשָׁה שֶׁל וְאַתָּה קְדוֹשׁ אֵז הַרְשָׁעִים מְצַדִּיקִין עֲלֵיהֶן אֶת הַדִּין וּמְבָרְכִין לְאוֹתוֹ אָדָם בְּכָל הַבְּרָכוֹת שֶׁל וַיִּתֵּן לָהּ (ח"א י"ד).

עו. בְּמוֹצָאֵי שַׁבַּת הַנְּשֻׁמוֹת עוֹלוֹת וּמִתְעַטְרוֹת בְּעֵטְרוֹת קְדוּשׁוֹת לְמַעְלָה (ח"ב צ"ח).

עז. גְּדוּלָה שַׁבַּת שְׁאִין כֵּהֵן גְּדוֹל נִכְנָס לְעֵבוֹדָה אַחַר מְשִׁיחָתוֹ עַד שֶׁתֵּעַבֵּר עָלָיו הַשַּׁבָּת (מדרש המובא באור עולם שבסוף ספר ראשית חכמה, וכן כתב הרמב"ם להלכה הלכות כלי המקדש פ"ד הלכה י"ג).

עח. גְּדוּלָה שַׁבַּת שֶׁכְּשֶׁנִּתְדַלְּדְלוּ יִשְׂרָאֵל מִמַּעֲשִׂים טוֹבִים לֹא עָמְדָה לָהֶם אֵלָּא זְכוּת שַׁבַּת (שם).

עט. גְּדוּלָה שַׁבַּת שְׁאִינָה נִדְחִית אֵלָּא מִפְּנֵי סַכְּנַת נַפְשׁוֹת (שם).

פ. בְּשַׁבַּת מַחְזִירִין לְיִשְׂרָאֵל הַשְּׁנֵי כְּתָרִים שֶׁל נַעֲשָׂה וְנִשְׁמַע (מדרש מובא ברמתים צופים על תנא דבי אליהו זוטא ח"ב אות י"ב).

ספורי הזהר

מספר "השבת והזהר"

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

צֵעְרוּ שֶׁל רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֶרְוֹן עַל אוֹרוֹ הַגְּלוּת

תולדות קלו"א וע"ב

רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֶרְוֹן הָיָה יוֹשֵׁב, וְהָיָה מְצַטְעֵר בְּנִפְשׁוֹ מְאֹד. נִכְנָס לְפָנָיו רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ. אָמַר לוֹ, מְרֹאֵה הָאוֹר שֶׁל מְאוֹר הָעוֹלָם לָמָּה חֲשׂוֹכִים? אָמַר לוֹ, מְרֹאֵה וּפְחַד רַב נִכְנָס בִּי, שֶׁהָרִי אֲנִי רוֹאֶה מֵה שֶׁהִתְעוֹרְרוּ חֲבֵרֵינוּ בַּעֲלֵי הַבְּרִיתָא, שֶׁשׁוֹרָה עֲלֵיהֶם רוּחַ שֶׁל קְדוּשִׁים, וְהוּא שֶׁהֵעִירוּ שֶׁבַשְׂשֵׁי יְהִיָּה גְּאֻלָּה, יָפָה. אָבֵל אֲנִי רוֹאֶה אֲרוֹכוֹת יִתְרַעַל עַל אוֹתָם שׁוֹכְנֵי עֶפְרָיִם וְכוּ'. מִי יִזְכֶּה לְאַרְבֵּי הָזֶה? מִי יִתְקַיֵּם בְּקִיּוּם דָּתוֹ בֵּין הַזְּמַן הַזֶּה, וְעַל כֵּן אֲנִי מְצַטְעֵר בְּנִפְשִׁי. חֲזַר וְאָמַר, בְּתִשְׁבֹּה יִתְקַדֵּם הַכֹּל. אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ, אִם לֹא שְׂאֲמַרְתָּ כֵּן, חֲסַמְנָה אֶת הַפִּיּוֹת לְצַפּוֹת לְגֻאֲלָה כָּל יוֹם, שֶׁפְּתוּב (יחזקאל לג) חֲסֹן יִשׁוּעוֹת. מֵהוּ יִשׁוּעוֹת? אֵלּוּ הַמְצַפִּים יִשׁוּעוֹת בְּכָל יוֹם.

רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֶרְוֹן, הָוָה יִתִּיב, וְהוּא קָא מְצַטְעֵר בְּנִפְשׁוֹ טַפְּי, עָאֵל לְקַמֵּיהּ רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ. אָמַר לֵיהּ, חִיזוּ נְהִירוּ בּוֹצִינָא דְעֻלְמָא לָמָּה חֲשׂוֹכִין. אָמַר לֵיהּ, חִיזוּ וּדְחִילוּ סְגִי עָאֵל בִּי, דְּהָא אֲנָא חֲמִי מַה דְּאִתְעֵרוּ חֲבֵרָנָא מְאִרֵי מִתְּנִיתָא, דְּשִׂאֲרַת עֲלֵיהוּ רוּחַ קְדִישִׁין. וְהוּא דְּאִתְעֵרוּ, דְּבַשְׂתִּיתָאֵי יְהִיָּה כּוּרְקָנָא, שְׂפִיר. אָבֵל אֲנָא חֲמִי אוּרְכָא יִתְרָא עַל אֵינוֹן דִּיִּירָא עֶפְרָא וְכוּ'. מִאֵן יִזְכֶּה לְהָאֵי אֲרָכָא, מִאֵן יִתְקַיֵּים בְּקִיּוּם דְּתִיהּ בֵּין הָאֵי זְמַנָּא, וְעַל דָּא אֲצַטְעִירָנָא בְּנִפְשָׁאֵי וְכוּ'. חֲזַר וְאָמַר, בְּתִשְׁבֹּה יִתְקַדֵּם כְּלָא. אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ, אִי לָאוּ דְּאִמְרַתְּ הֲכִי, אֲחֻסִּימָנָא פּוּמִין לְמַצְפֵי כּוּרְקָנָא כָּל יוֹמָא, דְּכַתִּיב, (ישעיה לג) חֲסֹן יִשׁוּעוֹת. מֵהוּ יִשׁוּעוֹת, אֵלּוּ הַמְצַפִּים יִשׁוּעוֹת בְּכָל יוֹם.

זְכוּת הַתּוֹרָה

ויצא קנא ע"א וע"ב

רַבִּי חֵיִיא וְרַבִּי חֲזַקְיָה הָיוּ יוֹשְׁבֵים תַּחַת הָאֵילָנוֹת שֶׁל שְׂדֵה אוֹנוֹ. נִרְדָּם רַבִּי חֵיִיא, וְרֹאֶה אֶת אֲלֵיהּ. אָמַר, מֵהוּכַחַת הַדְּרָךְ שֶׁל מֵר מְאִיר הַשְּׂדֵה.

רַבִּי חֵיִיא וְרַבִּי חֲזַקְיָה, הוּוּ יִתְבִי תַּחַת אֵילָנֵי דְּחַקֵּל אוֹנוֹ, אֲדַמּוּן רַבִּי חֵיִיא, חֲמָא לֵיהּ לְאֵלֵיהּ, אָמַר מְקַסְטִיטוּרָא דְּמֵר, חַקֵּלָא נְהִיר.

זהר השבת

אמר, השתא אתינא לאודעא, דירושלים קריב איהו לאתחרבא, וכל אינון קרתינ דחכימיא. בגין דירושלים דינא איהו, ועל דינא קיימא, ועל דינא אתחרב, והא אתיהיב רשו לסמא"ל עלה, ועל תקיפי עלמא, ואתינא לאודעא לחכימיא דילמא יורכון שני דירושלים, דהא כל זמנא דאורייתא אשתכח בה, היא קיימא. בגין דאורייתא אילנא דחיי דקיימי עלה, (תרי נוסחי אינון) כל זמנא דאורייתא אתער לתתא אילנא דחיי לא אעדי לעילא, פסק אורייתא לתתא אילנא דחיי אסתלק (מינה) מעלמא.

ועל דא, כל זמנא דחכימיא יחדון בה באורייתא, לא יכיל סמא"ל בהו, דהא כתיב, (בראשית כז) הקול קול יעקב והידיים ידי עשו, דא הוא אורייתא עלאה, דאקרי קול יעקב, בעוד דההוא קול לא פסק, דבור שלטא ויכלא, ועל דא לא אצטרין אורייתא למפסק. ואתער (דף קנא ע"ב) רבי חייא, ואזלו ואמרו מלה דא לחכימיא.

אמר רבי ייסא, כלא ידעין דא, והכי הוא, דכתיב, (תהלים ככז) אם ה' לא ישמר עיר שוא שקד שומר, אלן אנון דמשתדלין באורייתא, קרתא קדישא קיימא עליהו, ולא על גברין תקיפין דעלמא, היינו דכתיב אם ה' לא ישמר עיר וגו'.

אמר, כעת באתי להודיע שקרובה ירושלים להחרב, וכל אותן קריות החכמים, משום שירושלים היא דין, ועל דין עומדת ועל דין תחרב, והנה נתנה רשות לסמא"ל עליה ועל גבורי העולם, ובאתי להודיע לחכמים אולי יאריכו את שנות ירושלים, שהרי כל זמן שנמצאת בה תורה - היא עומדת, משום שהתורה עץ החיים העומד עליה. כל זמן שהתורה מתעוררת למטה - עץ החיים לא יז למעלה. פסקה התורה למטה - עץ החיים מסתלק [ממנה] מן העולם.

ועל כן, כל זמן שהחכמים ישמחו בתורה, לא יוכל עליהם סמא"ל, שהרי כתוב הקל קול יעקב והידיים ידי עשו. זו התורה העליונה שנקראת קול יעקב. בעוד שאותו קול לא פוסק, הדבור שולט ויכול, ועל כן לא צריך להפסיק בתורה. והתעורר רבי חייא, והלכו ואמרו את הדבר הזה לחכמים.

אמר רבי ייסא, הכל יודעים את זה, וכך הוא, שכתוב אם ה' לא ישמר עיר שוא שקד שומר. אלו הם שמשתדלים בתורה, הקריה הקדושה עומדת עליהם, ולא על הגברים הגבורים של העולם, היינו שכתוב אם ה' לא ישמר עיר וגו'.

בְּעִיר קְרֵאקָא

ספּוּר בְּהַמְשִׁיכִים מְשִׁנֵי בַעֲלֵי תְשׁוּבָה בְּעִיר קְרֵאקָא

זְכוּן הַנְּשָׂמָה

יִשְׂרָאֵל מֵאֹלָם בֵּית הַדִּין שֶׁל בַּעַל "מַגְלַה עֲמֻקּוֹת" יֵצְאוּ שְׁנֵי הַשְּׂתָפִים בַּעֲלֵי הַתְּשׁוּבָה לְעֵבֶר בְּתֵי הַכְּנֶסֶת שֶׁל הָעִיר לְמִלְאוֹת אֶת פְּקֻדַת הָרֹב. תּוֹשְׁבֵי הָעִיר נִדְהָמוּ וְשִׁעְרוֹת רֵאשָׁם סָמְרוּ לְשִׁמְעַ וְדוּיָם שֶׁל שְׁנֵי הַקְּצָבִים הָעֲשִׂירִים, בְּתַחֲלָה לֹא הָאָמִינוּ לְמִשְׁמַע אֲזַנֵּיהֶם. לֹא קָל הָיָה לָהֶם לְעַפֵּל אֶת הַיְדִיעָה הַמַּדְהִימָה כִּי אַכּוֹן הָעִיר כְּלָה הַגְּעֵלָה בְּמֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת מְשֻׁךְ רַבּוֹת בְּשָׁנִים. אוֹלָם וְדוּיָם שֶׁל שְׁנֵי הַקְּצָבִים, שִׁבְרוֹן לִבָּם וּבְכָיִם הַקּוֹרֵעַ לֵב אֲשֶׁר אֶת פְּסָקוֹ שֶׁל הָרֹב. עָתָה נֹדְעוּ לָהֶם פֶּשֶׁר הַכְּרֻזָּתוֹ שֶׁל הָרֹב וּפְקוּדָתוֹ הַחֲמוּרָה לְנִתְּאֹץ אֶת כָּל כְּלֵי הַבָּשָׂר שֶׁל תּוֹשְׁבֵי הָעִיר וּלְנַפְצָם לְרִסְיָסִים מִבְּלֵי הַשָּׂאִיר מֵהֶם שָׂרִיד וּפְלִיט.

הָעִיר כְּלָה רַעֲשָׂה וְגַעֲשָׂה. רַבִּים מְלָאוּ אֶת בְּתֵי הַכְּנֶסֶיּוֹת וּבְתֵי הַמְדָרְשׁ וְשִׁפְכוּ אֶת לִבָּם כְּפִמִּים נֹכַח פְּנֵי ה', לְכַפֵּר עַל עֲוֹנָם שֶׁנִּכְשְׁלוּ בְּשִׁגְגָה בְּעֵבְרוֹת כֹּה חֲמוּרוֹת.

אוֹיְרָה שֶׁל תְּשׁוּבָה רַחֲשָׁה בְּכָל תּוֹשְׁבֵי הָעִיר וְהֵם קִבְּלוּ עֲלֵיהֶם לְהַזְהִיר בְּמִשְׁנֵה זְהִירוֹת בְּכָל הַבָּא אֶל פִּיהֶם, לְבַדֵּק בְּשִׁבְעַ עֵינַיִם וּלְהַתִּיחֵס בְּרִצְיוֹנֹת מְרַבָּה לְכָל הַשְּׂיָךְ לְכִשְׁרוֹת. הוֹסִיפוּ לְכַךְ גַּם שְׁנֵי בַעֲלֵי הַתְּשׁוּבָה, שֶׁעוֹרְרוּ אֶת הַקְּהָל עַל יְדֵי סִיבּוּבָם בְּבְתֵי הַכְּנֶסֶת וְדוּיָם הַנּוֹרָא, בְּהַשְׁפִּיבָם עַצְמָם עַל מִפְתָּן הַפְּתַח, כְּמַדְרָךְ לְכָל עוֹבֵר.

לְאַחַר שְׁשָׁנֵי הַקְּצָבִים קִיָּמוּ אֶת פְּקֻדַת הָרֹב בְּכָל הַנוֹגֵעַ לְעִיר קְרֵאקָא, וְאַחַר שֶׁהִשְׁתַּטַּחוּ עַל בֵּית הָעֲלָמִין וּבִקְשׁוּ סְלִיחָה וּמַחִילָה מִשׁוֹכְנֵי הָעֵפֶר, יֵצְאוּ שְׁנֵי הַשְּׂתָפִים בַּעֲלֵי הַתְּשׁוּבָה לְדָרֶךְ נְדוּדֵיהֶם, כְּדֵי לְהַתְחִיל מִיַּד לְסַגֵּף אֶת עַצְמָם בְּסִבְלוֹת הַ"גְּלוּת" כְּכַפָּרָה עֲבוּר חֲטָאֵיהֶם. הֵם אֶפְלוּ לֹא הִלְכוּ לְהַפְרֵד מִנְּשִׂיהֶם וְיִלְדִיהֶם לִפְנֵי צֵאתָם לְדַרְכָּם הָאֲרָפָה וְרַבַּת הַסֶּבֶל, מִבְּלֵי לְקַחַת אֶתֶם מְאוּמָה פָּרַט לְכִסּוּתָם לְעוֹרָם, עָזְבוּ מִיַּד אֶת עִיר מוֹלְדָתָם, וְהַחֲלוּ לְכַתֵּת אֶת רַגְלֵיהֶם בְּדַרְכֵי נֶכֶר לֹא נוֹדְעוֹת.

הם הִלְכוּ לֵלֵא מִטְרָה וּלְלֵא כּוּוּן, לֹא הָיָה חֲשׁוֹב בְּשִׁבְלֵם מְתִי יִגְיֵעוּ לְמָקוֹם
 זֶה אוֹ אַחֵר, וְלֹא חִקְרוּ לְדַעַת אֵיךְ קוֹרְאִים לְמָקוֹם וּמֵה טִיבוֹ, הֵאֵם זֶה כְּרֶךְ,
 יְשׁוּב אוֹ כְּפָר, לְהִפְּךָ, הֵם הֶעֱדִיפוּ לְהִטְלִיט לְבִשְׁבִילֵם הַרְחוֹקִים מִמְקוֹמוֹת
 יְשׁוּב, לְהִתְגוֹרֵר בְּשׂוֹדוֹת עֲזוּבִים אוֹ בִיעָרוֹת תַּחַת כַּפֶּת הַשָּׁמַיִם, לְשִׁבֵר אֶת
 רַעְבוֹנָם בְּצִמְחֵי בָר וּבְגִדֵי פָרָא וּלְהִשְׁקִיט אֶת צִמְאוֹנָם בְּמֵי מַעַן, וּבְלִבֵּד
 שְׁלֵא יִצְטָרְכוּ לְמִתְנַת בְּשׂוֹר וָדָם.

בְּהִרְחִיקָם מִן הָעִיר וּבְצִעְעָדָם לְבַד עַל פְּנֵי שְׂדוֹת וַיעָרוֹת דּוֹמְמִים, יִכְלוּ
 לְהִרְהַר בְּשִׁקְט וּבְאִין מִפְרִיעַ. הֶעֱבְדָה שְׁמַעְתָּה יְכוֹל כָּל שְׁעַל אֲדַמָּה לְשִׁמֵּשׁ
 לָהֶם כְּמָקוֹם מְשֻׁכָּב בְּלִילָה וְכָל אֶבֶן יְכוֹלָה לְהִיּוֹת כֶּר לְמִרְאֵשׁוֹתֵיהֶם, פְּקַחְהָ
 אֶת עֵינֵיהֶם לְרֵאוֹת וּלְהִבִּין אֵילוֹ כְּסִילִים הָיוּ כָּל יְמֵיהֶם בְּרִדְפָם אַחֲרֵי
 הָעֵשֶׂר וּבְהִתְמַכְרוֹתָם לְתַאוֹת הַבָּצַע בְּמַדָּה כְּזוֹ, עַד כְּדִי לַעֲבֹר אֶת הָעֲבָרוֹת
 הַחֲמוּרוֹת שֶׁבְתוֹרָה. הַנְּדִידָה בְּחִיק הַטְּבַע, כַּאֲשֶׁר צָרְכֵי הַקַּיִם שְׁלָהֶם הָיוּ
 כְּמַעַט אֶפְסִיִּים, עוֹרְרָה בָהֶם שׁוֹב וְשׁוֹב אֶת הַהִכָּרָה כְּמָה טוֹב לוֹ לְאֲדָם
 לְחִיוֹת חַיִּי צָנַע עִם מִצְפוֹן נָקִי, מֵאֲשֶׁר לְשִׂאף לְחַיִּי מוֹתְרוֹת וְעַל יְדֵי כֶּךָ
 לְהִסְחֵף לְמַעֲשִׂים נִפְשָׁעִים, לְחִטָּא וּלְהִחְטִיא אֶת הָאֲחֵרִים.

בְּשִׂאפָם עִידוּד מֵהִחְלֻטָּתָם הַנְּחוּשָׁה לְקַבֵּל עַל עֲצָמָם יְסוּרִים בְּאַהֲבָה,
 צָעְדוֹ הַשָּׁנִים בְּדֶרֶךְ לֹא דֶרֶךְ, מִבְּלִי לְדַעַת לְאֵן יוֹבִילוּם רְגִלְיָהֶם. הֵם פְּסָעוּ
 בְּדַמְמָה, בְּשִׁפְתַיִם חֲשׂוּקוֹת, הִרְאִשִׁים מוֹרְדִים וְהֶעֱיִנִים נְעוּצוֹת בַּקְרָקַע, וְכָל
 אֶחָד שְׁקוּעַ בְּמַחְשְׁבוֹתָיו.

מֵה הַשְּׁעָה כְּעַתָּה? הֵאֵם קְרוּבָה שְׁעַת הָעָרְב? מֵה יְהִיָּה מְזַג הָאֲוִיר? הֵאֵם
 מִתְקַרְבֶּת סוּפָה? הֵאֵם יָבּוּא גֶשֶׁם? כָּל הַשְּׂאֵלוֹת הָאֵלוֹ לֹא עֲנִינוּ אוֹתָם כָּלֵל.
 בְּכָל פֶּסֶת קְרָקַע, בְּהַ תִּדְרַכְנָה רְגִלְיָהֶם עִם בּוֹא הַשָּׁמֶשׁ, שָׁם יִשְׂאָרוּ לְשִׁכָּב
 לְמִנוּחַת הַלֵּילָה. וְכַאֲשֶׁר יִתְפָּס אוֹתָם הַגֶּשֶׁם אוֹ תִפְגַּע בָּהֶם הַסּוּפָה, רַק אִז
 יִחֲפָשׂוּ מִחֲסֵה כְּדִי לְמַצָּא מָגֵן מִהַקֵּר וְהִרְטִיבוֹת.

מִפְעַם לְפַעַם הָיוּ מִחְלִיפִים בִּינֵיהֶם מְלָה אוֹ שְׁתֵּי־מִן, אֲךָ אֵלֶּה יִצְאוּ מִפִּיהֶם
 בְּנַחַת וּבַעֲנָנָה וְהִכְנָעָה בְּלִתֵּי רְגִלִים, רְחוֹק כְּרָחוֹק מְזָרַח מִמְעָרֵב מְדֶרֶךְ
 דְּבִנְיָם שֶׁל שְׁנֵי סוּחָרִים גְּדוֹלִים כְּמוֹהֶם, שֶׁרַק לְפָנֵי שְׂבוּעוֹת מְסַפֵּר נִהְלוּ
 עֶסְקוֹת עֵנֶק. הַחֲזָרָה בְּתִשׁוּבָה שֶׁהֵם קָבְלוּ עַל עֲצָמָם בְּכָל לְבָב וּנְפִשָׁם,
 הִפְכָּה אוֹתָם בְּבֵת אַחַת לְמִינֵי יְצוּרִים שְׁלֵא מַעֲלָמָא הֲדִין, שְׂאִין לָהֶם שְׂכִיחוֹת
 לְחַיִּי אֲנוּשׁ רְגִילִים.

גלות ארצה

כְּשֶׁגִּבְרָה עֵיפוֹתָם, וְרָגְלֵיהֶם פָּקוּ מֵרַב הַלִּיכָה, הָיוּ מִטִּילִים אֶת עַצְמָם
עַל הָאָדָמָה הַצְּחִיחָה בְּשׁוּחָה כְּלֻשָׁה, אֶחָד עַל יַד הַשָּׁנִי, וְשׁוֹקְעִים בְּשִׁנְת
יְשָׁרִים. כְּשֶׁהָיוּ מִתְעוֹרְרִים בְּלִילָה הֵם לֹא הִתְעַנְּנוּ לְדַעַת מֵהַשְּׁעָה. וַיִּמָּד
כְּשֶׁהָאִיר הַשַּׁחַר הָיוּ קָמִים מִ"מִשְׁכָּבָם" וַיִּמְשָׁכִים בְּדַרְכָּם.

כְּאֲשֶׁר הָרַעַב הִתְחִיל לְהַצִּיק לָהֶם, הָיוּ סוֹרְקִים בְּעֵינֵיהֶם אֶת הַסְּבִיבָה עַד
שֶׁמִּבְּטָם נָפַל עַל מִבְּנָה כְּלֻשָׁה, וְצָעְדוּ לְעֵבְרוּ כְּדִי לְבַקֵּשׁ שְׂיִתְנוּ לָהֶם לֶקְיָם
אֶת נַפְשָׁם. פֶּסֶת לֶחֶם יִבְשָׁה וְסֹפֶל מִיָּם מִהַבְּאֵר הָיָה מִסְפִּיק בְּשִׁבְלָם. הֵם
סָרְבוּ לְקַבֵּל חֶלֶב אוֹ תַבְשִׁיל מִכָּל מִי שֶׁלֹּא יִהְיֶה. וְאֵם קָרָה שְׂאִישׁ מוֹשָׁב,
מִכְּנִיס אוֹרְחִים, הָיָה מִפְצִיר בָּהֶם מְאֹד לְהַצְטַרֵּף אֶל שְׁלַחְנוּ לְאֲרוּחַת צְהָרִים
אוֹ לְסַעֲדַת הָעָרֵב וּלְהַשְׁאֵר לָלוֹן אֶצְלוֹ עַל סֹפֶסֶל הַשָּׁנָה בְּמִטְבַּח, הָיוּ
מִצְהִירִים בְּפָנָיו בְּקוֹל רוֹוִי כְּאֵב וַיִּגּוֹן:

"יְהוּדֵי יִקְרָ! לְהֵוִי יְדוּעַ לָהּ, שְׂאֲנַחְנוּ עוֹכְרֵי יִשְׂרָאֵל! עֲשׂוֹת שָׁנִים הָיִינוּ
מֵאֲכִילִים טְרַפּוֹת לַיהוּדִים יְרֵאִים וְשִׁלְמִים וְהַכְשָׁלְנוּ אוֹתָם בְּעֲבֻרוֹת חֲמוּרוֹת
בְּיוֹתֵר! אִין אָנוּ רְאוּיִים אֶפְלוּ שְׂתִתְנוּ לָנוּ דְרִיסַת רָגַל בְּצַל קוֹרְתְכֶם! גַּם אֶת
פְּרוֹסַת הַלֶּחֶם הַיִּבְשָׁה וְאֶת הַמֵּיִם בְּמִשׁוּרָה אִין לָנוּ זְכוּת לְקַבֵּל! אַךְ אִין לָנוּ
בְּרָרָה, כִּי אַחֲרַת נִגְוַע בְּרַעַב!"

וּבַעוֹד הַמְּאָרֵחַ טוֹב הַלֵּב נִשְׁאָר בְּפֶה פְּעוֹר מִתְמָהוֹן, הָיוּ סוֹבְבִים עַל עַקְבָּם
וְעוֹזְבִים אֶת הַמָּקוֹם.

וְאֵם אֲרַע שְׁבַדְרוֹ הַנְּדוּדִים שְׁלָהֶם חֲסֵרַת הַמִּטְרָה, נִקְלְעוּ לְעִיר אוֹ עִירָה,
הָיוּ פּוֹנִים מִיָּד לְבֵית הַכְּנֶסֶת שֶׁל הַקְּהֵלָה וּמְחַכִּים שָׁם עַד שֶׁקָּהַל הַמִּתְפַּלְלִים
הַתְּאֵסֵף לְתַפְלַת מִנְחָה וּמַעֲרִיב. וְאִזּוֹ הָיוּ עוֹלִים עַל הַבֵּימָה, מְבַקְּשִׁים שִׁיְהִי
שְׁקֵט, וְחוֹזְרִים עַל הַהִכְרָזָה:

"יְהוּדִים! כָּאֵן עוֹמְדִים לְפָנֵיכֶם שָׁנִי פּוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל שֶׁבְּמִשְׁךָ עֲשׂוֹת שָׁנִים
הַכְּשִׁילוּ אֶלְפִים וּרְבָבוֹת בְּמֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת! אָנוּ מִתְחַרְטִים עִתָּה עַל כָּל מֵה
שֶׁעוֹלְלָנוּ וּמִבְּקָשִׁים לְחֹזֵר בְּתִשׁוּבָה כְּדִי לְכַפֵּר עַל עוֹנוֹתֵינוּ; אָנָּה יְהוּדִים
רַחֲמָנִים בְּנֵי רַחֲמָנִים, בְּקִשׁוֹ רַחֲמִים עָלֵינוּ; הַפִּילוּ תַחֲנוּנֵיכֶם לְפָנַי רַבּוֹן
הַעוֹלָמִים שֶׁתִּשׁוּבְתָנוּ תִּתְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּלְתַקֵּן אֶת נְשִׁמוֹתֵינוּ שֶׁלֹּא נֵאבֵד לְעַד
בְּשִׂאוֹל תַּחֲתִיּוֹת!"...

את דבריהם היו מסיימים בבכי תמרורים, כשהם מטיחים את אגרופיהם בלבם. ועם גמר התפלה היו מטילים את עצמם על המפתן שליד פתח היצאה, ומתחננים יחד בקול קורע לבבות:

”אנא אחים יקרים, עשו עמנו חסד ותגמלו לנו טובה ותדרכו ברגליכם על גופינו ותירקו בפרצופינו, כדי למרק את חטאינו ופשעינו!...”

פה ושם נמצאו כאלה שהטילו ספק בכנות דבריהם ונטו לראות בכך מין הצגה מבימת של נוכלים, שכל חפצם הוא לזכות לאהדת הצבור כדי להנות ממפתנות יד הגונות. אך העבדה שהם סרבו בעקשנות לקבל שום נדבת כסף, ורק לעתים נדירות היו מסכימים לקבל אצל מישהו תבשיל חלבי שנשאר מאתמול, ואכלו אותו בעמידה בחצר הבית או בפתח הדירה, ומיד אח”כ הלכו ל”הכנסת אורחים”, מקום שם שכבו לישן על הארץ עם אבן למראשותיהם (אם כי היו שם מטות ושמיכות בשביל עובדי ארץ עניים), שכנעה את כלם שאין להם עסק עם אנשי מרמה, אלא עם חוזרים בתשובה באמת, המפקירים את עצמם לסבל ולענויים על מנת לזכות למחילה ולכפרה, ואז היו הבריות מרחמים עליהם וכל אחד אחל להם שתשובתם תעלה ותגיע עד כסא הכבוד ותתקבל ברצון ”כקרוב עולה וכקטרת כליל...”

רק בליל שבת ובשבת בבקר היו נענים בחפץ לב להזמנתם של בעלי בתים להתלוות אליהם ולהיות אורחיהם לסעדת השבת. בשבת קבלו פחות או יותר צורה אנושית, כי לקראת שבת מלקתא היו מנערים את האבק מעל בגדיהם ונעליהם ורוחצים את הפנים ואת הידים. כל שעת הסעדה היו יושבים בקצה השלחן, על חדו של כסא, ומכל המאכלים שהיו מגישים לפניהם היו רק טועמים משהו על קצה המזלג כדי לצאת ידי חובה בלבד לכבוד שבת. הם בקשו בעקור רק פרוסת לחם וספל מים להשקיט את רעבונם. בגמרם לאכל ולברך ברכת המזון היו חוזרים ל”הכנסת אורחים” כדי לתת מנוחה לעצמותיהם העיפות מטלטולי הדרך של כל השבוע בנדידתם המיגעת חסרת היעד.

(המשך יבוא בעז"ה)

סֵפֶר מִזְכָּה הַרְבִּים פְּהִלְכָתָהּ

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ס
גודל מעלת שְׁכַר המִזְכָּה אֶת הַרְבִּים
מש"ס, זוהר הקדוש ספרי קבלה ומדד' שים, ספרי מוסר ועוד, ובכלל זה מי ש'מדפיס ספרים להזייר את
הַרְבִּים, או שנותן כֶּסֶף להדפיס

מפני שאברהם אבינו עליו השלום זכה את הרבים, בחר ה' בזרעו אחריו ושהאומה הישראלית תצא דווקא ממנו

י. כתיב: כי ידעתי למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו ושמרו דרך ד' וגו'. ביאור הכתוב: כי באמת היו בזמן אברהם אבינו כמה עובדי ד', שהי' ביהמ"ד גדול של שם ועבר שהיו במדרגת נביאים, כמו שכתוב "זמלכי צדק מלך שלם", וגו' והוא כהן וגו', וידוע שזה קאי על שם. וכן מה שכתוב, ותלך לדרוש את ד', הוא הכל על ידי שם כמו שפרש"י ז"ל, וכן עבר, אמרו עליו חז"ל, שנביא גדול הי' שקרא שמו פלג, כמו שפירש רש"י ז"ל, והיו מתקבצים להם שם אנשים לעבוד לה', ואף על פי כן לא יצאה מהם אומה או אפילו משפחה שתזכה לעבוד לד', ולמה זה?

וגילתה לנו התורה כאן טעמו של דבר, והוא, מפני שאלו כולם כל מגמתם היתה רק לעבוד את ד' בעצמם, אבל אברהם אבינו עליו השלום שהיה אוהב נאמן לד' יותר מכולם, כמו שקראו הכתוב "אברהם אוהבי" התבונן בעצמו, מה יהיה סוף הדבר, הלא האדם לא יחיה לנצח ומוכרח למות, ואם כן חס ושלום יבטל כבוד ד' מן העולם, ועל כן עמל בכל כוחו לפרסם אלקותו בעולם לעיני הכל, כמו שכתוב ויקרא שם אברם בשם ד', ונאמר, ואשביעך בד' אלקי השמים ואלוקי הארץ, ופירש"י, הרגלתי שמו בפי כל בריה, ואומר ואת הנפש אשר עשו בחרן, ותרגם אונקלוס "דשעבידו לאורייתא", וצוה לכולם לילך בדרך ד', ואף למלכים הוכיח על אשר אינם מוחים בעבדיהם שנכשלים באיסור גזל (כמו שכתוב, והוכיח אברהם

הערות

1. ואמרו רבותינו זכרונם לברכה (יומא דף כ"ח עמוד ב') שקיים אברהם אבינו עליו השלום כל התורה כולה ואפילו עירובי תבשילין, והיו כליותיו נובעות חכמה והשיג כל טבעי הנמצאים בעולם השפל ועלה בחקירתו וחכמתו לעולם הגלגלים, ועיין באריכות בספר הקדוש ערבי נחל על התורה פרשת אחרי.
2. בראשית י"ח יט.

את אבימלך על אדות באר המים אשר גזלו עבדי אבימלך, ולא כתיב אשר "גזלוה", להורות שאמר איני מערער על שעשו לי רעה, אלא אני מקפיד על עצם איסור גזל שהופקר אצלם) שהוא נגד דרך ד', וכל שכן שהוכיח בזה לאחרים. ובשביל שהתחזק בכל כחו לזרו לכל הנבראים שיכירו אלקותו וילכו בדרכיו, ע"כ זכהו ד' ונתן לו את יצחק, וכן אחר כך את יעקב וי"ב שבטים, כולם הלכו בדרך זה, לזרו אנשים לעבודת ד' כמו אברהם אבינו, עד שיצאה ממנו אומה שלמה עובדי ד'. וזהו שאמר הכתוב, כי ידעתיו, והיינו אהבתיו כפירש"י, מפני מה אני אוהב אותו יותר מכולם, והלא ישנם כמה עובדי ד' בביהמ"ד של שם ועבר? ומסיים הכתוב: "למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו ושמרו דרך ד'" מה שאין כן אחרים, הם לא היתה בהם מידה זו.

ואם אנו מזכירים תמיד את זכותן של האבות שתגן עלינו, צריכים אנו להתנהג גם כן בדרך הזה, לזרו אחד לחברו וכל שכן לבניו לעבודת ד'. ובזה יהי' לנו זכות בזה ובבא.

בגלל שהקדוש ברוך הוא רצה שאברהם אבינו עליו השלום יתקן הנשמות כמ"ש והנפש אשר עשו בחרן לכן לא נתן הקדוש ברוך הוא פרי בטנו עד שתקן את כל הנשמות שהיה צריך לתקן

יא. ואעשך לגוי גדולי, "כאן אי אתה זוכה לבנים" (רש"י). ולמה לא זכו האבות לבנים בימי נעוריהם? מסביר ה"כתב-סופר": משום שעליהם היה ללמד את האנושות דעת השם, ואילו היו להם בנים היו עוסקים בעיקר בחינוך בניהם ומתמסרים להם ביותר ולא היתה להם אפשרות ללמד לאחרים, לכן כבש השם את מעינם עד עת זקנה כאשר כבר העמידו תלמידים הרבה ויכלו להתמסר אחר כך גם לחינוך בניהם...

הערות

ח. ועיין בגמרא מסכת חולין דף צ"א, שקיפל ה' כל ארץ ישראל והניחה תחתיו שתהא נוחה ליכבש לבניו, ועיין עוד בספר הקדוש ערבי נחל פרשת לך לך על הפסוק "ויאמר ה' אל אברם לך לך מארצך".

ט. חפץ חיים על התורה.

י. בראשית יב, ב.

אגרות הזהר

בו נקבצו חלק ממכתבי ברכה עדיד וחזק שנתקבלו במערכת מפעל הזהר העולמי
מהתרשמותם של גדולי וחכמי דורנו ובני תורה נכבדים לומדי זהר הקדוש
תוכנו אור מבהיק על התועלת הגדולה של התעוררות בלמוד ספר הזהר הקדוש בכל
קצוות תבל לזקנים עם נערים

המשך מכתב הרב שלום יהודה גראס

וּכְתַב בְּסֵפֶר יְסוּד וְשֵׁרֶשׁ הָעֲבוּדָה (שַׁעַר ו' פָּרָק ג') וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: אֵין אָדָם יְכוֹל לְבוֹא
אֶל קִצַּת הַשְּׁגָת גְּדֻלְתוֹ וְרוֹמְמוֹתוֹ יִתְבַּרַךְ שְׁמוֹ מִכָּל לְמוֹדָנוּ, כְּמוֹ מִלְמוּד חֲכַמַת
הַקְּבֵלָה, וּבִיחוד מִלְמוּד סֵפֶר זֶהֶר הַקְּדוֹשׁ וְהַתְּקוּנִים, חֲכַמַת אָדָם תֵּאִיר פָּנָיו וְכוּ'.
וְהַרְבֵּי הַחֲסִיד בְּעַל חוֹבַת הַלְּבָבוֹת כָּתַב בְּשַׁעַר אֶהְבַּת הַשֵּׁם (פָּרָק ו' וְזֶה לְשׁוֹנוֹ):
וְרָאוּי לָהּ, אַחִי, לְדַעַת כִּי זְכוּת הַמַּאֲמִין אֶפְלוֹ אִם יִהְיֶה מְגִיעַ אֶל הַתְּכַלִּית
הַרְחוּקָה בְּתַקוּן נִפְשׁוֹ לְאַלְהִים יִתְבַּרַךְ, וְאֵלּוּ הֵיָה קְרוֹב לְמִלְאָכִים בְּמַדוּתֵיהֶם
הַטּוֹבוֹת וּמְנַהֲגֵיהֶם הַמְּשַׁבְּחִים וְהַשְּׁתַּדְּלוֹתָם בְּעַבּוּדַת הַבוֹרָא וְאַהֲבַתָּם הַזְּכָה בּוֹ
אֵינָם כְּזִכְיוֹת מִי שְׁמוֹרָה בְּנֵי אָדָם אֶל הַדְּרָךְ הַטּוֹבָה וּמִשְׁרָם אֶל עַבּוּדַת הַבוֹרָא,
שְׁזִכְיוֹתָיו נִכְפְּלוֹת בְּעִבּוּר זִכְיוֹתָם בְּכָל הַיָּמִים וּבְכָל הַזְּמַנִּים וְכוּ'. עַד כָּאן דְּבַרֵּי
קְדוֹשׁ.

וּכְאוּר לְעֵינַיִם בְּאוּרוֹ שֶׁל הַשֵּׁל"ה הַקְּדוֹשׁ, שְׁכַתָּב עַל כָּף: "הִנֵּה מְבַאֵר מְכָאן
שְׁחַבּוּר הַזֶּהֶר הֵיָה עֲתִיד לְהִיּוֹת גָּנוּז וְכוּ' עַד שְׁיִבּוֹא הַדּוֹר הָאַחֲרוֹן בְּסוֹף הַיָּמִים,
שְׂאֵז יִתְגַּלֶּה לְתַחַתוֹנִים. וּבְזִכּוֹת הָעוֹסְקִים יִבּוֹא מְשִׁיחַ, כִּי אֵז תִּמְלֵא הָאָרֶץ דְּעָה
בְּסַבְתּוֹ אֲשֶׁר זֶה תִּהְיֶה סִבָּה קְרוֹבָה לְבִיאָתוֹ, וְזֶה שְׂאֵמֵר וּבִגְיִנָה "וְשִׁבְתֶּם אִישׁ אֶל
אֲחֵזתוֹ" וְכוּ', כְּדֵי שְׁבִזְכוּת זֶה יִגְאָלוּ יִשְׂרָאֵל, כְּשֵׁם שֶׁלֹּא נִגְאָלוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם עַד
שְׁהֲצַרְךָ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְקַדְּשֵׁם בְּדָם הַפֶּסַח וּבְדָם הַמִּילָה, כִּן הִגְאָלָה הָעֲתִידָה
לֹא יִהְיֶה הִגְאָלָה עַד שְׁיִזְכּוּ לְתוֹסַפַּת הַקְּדוּשָׁה הַזֹּאת, וְהוּא רְצוֹן הָאֵל יִתְבַּרַךְ, וְאַשְׁרֵי
הַזּוֹכֶה בָּהּ" (עֲשָׂרָה מֵאֲמֵרוֹת מֵאֲמֵר רֵאשׁוֹן, שְׁנֵי לוֹחוֹת הַבְּרִית).

כְּמוֹ כֵּן, בְּנוֹסֵף לַמַּעֲלָה הַנִּפְלְאָה שֶׁל קְרוֹב הַגְּאָלָה בְּרַחֲמִים, מְסֻגְלִים הַלְמוּד
וְהַקְּרִיָּאָה בְּסֵפֶר הַזֶּהֶר הַקְּדוֹשׁ לְבַטֵּל כָּל גְּזֵרוֹת קִשּׁוֹת וְלִהְיוֹת כַּחוּמָה בְּצוּרָה
מִפְּנֵי כָּל צָרָה רַחֲמָנָא לִיצְלוּ.

וּכְדִידוּע רַבְּנּוֹ הַקְּדוֹשׁ הַרְמַח"ל, רַבְּנּוֹ מֹשֶׁה חַיִּים לִוְצָאטוֹ זְכַר צְדִיק וְקְדוֹשׁ
לְבִרְכָה זְכוּתוֹ יִגּוֹ עֲלֵינוּ אָמֵן, בְּעַל הַ"מְסֻלַּת יְשָׁרִים" וְעוֹד, תִּקּוֹן בִּישִׁיבְתוֹ סֹדֵר
לְמוּד מִיַּחַד שֶׁל גִּירְסָא בְּסֵפֶר הַזֶּהֶר הַקְּדוֹשׁ בְּמִשְׁמְרוֹת לְלֹא הַפְּסַק כָּלֵל מֵעַת
לְעַת, וְקִבַּע דְּבַר זֶה כְּתַקְנָה הָרֵאשׁוֹנָה בִּישִׁיבְתוֹ, וְכוּתָב עַל מַעֲלַת הַדְּבַר בְּאַגְרַת

לְחַכְמֵי יִשְׂרָאֵל בְּזֶה הַלְשׁוֹן: "זֹאת הָעֵצָה הַיְעוּצָה לְכָל קְהֵלוֹת קֹדֶשׁ לְהַנְצִיל מִרְשַׁת זֶה טִמְנוֹ שׁוֹנְאֵיהֶם, וּבְיַדָּאֵי הָיָה לָהֶם לְפַקֵּחַ עַל זֹאת וְלֹא יַחְדְּלוּ, כִּי רַב הַדָּבָר וְעֲצוֹם מְאֹד ...

... וְעַתָּה אֵל יִשְׁלִיכוּ חַכְמֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַדָּבָר הַזֶּה אַחֲרֵי גּוֹם, כִּי אֲנִי אֶלְמָלֵא נִתְיַשֵּׁר חִילִי הַיִּיטִי קוֹבֵעַ דָּבָר זֶה בְּכָל מְקוֹם וּמְקוֹם, אֲבָל כְּבוֹד תּוֹרַתְכֶם יִקַּח אֶת הָעֵצָה הַזֹּאת וַיְהִי לוֹ לְזִכּוֹת, כִּי אֵין כְּמוֹהָ לְטוֹבָה לְכָל יִשְׂרָאֵל, וְכָל אֶחָד בְּמְקוֹמוֹ יִכּוֹל לְעֲשׂוֹתוֹ כִּי לֹא דָבָר קָשֶׁה הוּא כָּלֵל".

וּמִי לָנוּ גְדוֹל כְּהַרְמַח"ל זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ אָמֵן אֲשֶׁר הָיָה בְּקִי עֲצוֹם בְּכָל מְכַמְנֵי הַתּוֹרָה וְלֹא מְצָא עֵצָה לְבַטֵּל גְּזֵרוֹת מַעַם יִשְׂרָאֵל אֶלֶּא אֶת הָעֵצָה הַזֹּאת, לְמוֹד בְּסִפְרֵי הַזֶּהר בְּרַצְפָּה לְלֹא הַפְּסֵק, שֶׁבְּכַח הַקְּדוּשָׁה הָעֲלִיּוֹנָה שֶׁל סִפְרֵי הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ לְבַטֵּל כָּל גְּזֵרוֹת וּלְקַרֵּב הַגְּאֻלָּה בְּרַחֲמִים.

וְגַם עַל יְדֵי הַחֲבוּר הַהוּא יְהִיָּה בְּטוֹל הַקְּלָפוֹת וְקָלוֹת הַגְּלוֹת וְהַשְּׁבִתַת הַקְּטְרוּגִים
(חֶסֶד לְאַבְרָהָם מַעֲיָן רֵאשׁוֹן נֶהַר כ"ד).

הַכֹּל תְּלוּי בְּעֵסֶק הַחֲכָמָה הַזֹּאת, וּמִנִּיעַתְנוּ מִלְּהַתְעַסֵּק בָּהּ הִיא גּוֹרְמַת אַחוּר וְעֵכוּב בְּנֵין בֵּית מִקְדָּשֵׁנוּ וְתַפְאָרְתֵנוּ (הַקְּדָמַת הַרַב חַיִּים וַיִּטָּאֵל לְעֶץ חַיִּים).

וְאַחֲרֵי שֶׁזְּכִינוּ לְהַפְּיֵר מַעֲלַת דְּבָרֵי הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ וּפְעֵלָם הַנִּפְלָא וְהַשְּׁפָעַתָם הַבְּרוּכָה, לֹא יִפְלֵא אִם כֵּן שֶׁבְּכָל הַחוּגִים נִמְצְאוּ גְדוּלֵי הַדּוֹרוֹת שֶׁקִּבְּעוּ לְמוֹדָם וְעֵינֵיהֶם בַּזֶּהר הַקְּדוֹשׁ, וְאֵף הַמְּלִיצוֹ לְרַבִּים וּלְשׁוֹמְעֵי לְקַחֵם עַל הַתּוֹעֵלַת מֵהַלְמוּד בּוֹ כְּמוֹ שֶׁיִּתְבָּאֵר.

וּלְשׁוֹן דְּגַל מַחְנֵה אֶפְרַיִם פָּרַשְׁתָּ שְׁמִינִי: וְזֶהוּ דְרַשׁ דְּרַשׁ מִשָּׁה, הִינּוּ כְּשִׁיתְגַּלֶּה (כִּי בְּכָל דּוֹר וָדוֹר יֵשׁ בְּחִינַת מִשָּׁה, וְאֵימָתָ דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי הָיָה בְּחִינַת מִשָּׁה), וְיִדְרַשׁ מֵה שֶׁדְּרַשׁ כְּבָר מִשָּׁה, הִינּוּ רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, סִפְרֵי הַזֶּהר, אֲזַ וְהִנֵּה שְׂרָף, הִינּוּ שֶׁיִּתְבַּטְּלוּ כָּל הַקְּלָפוֹת וּמִמִּילָא יְהִיָּה הַגְּאֻלָּה # שֶׁיִּבְנֶה בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן סְלָה וְעַד.

בְּסִפְרֵי אֲמָרֵי קוֹדֶשׁ (פָּרָק ט"ו), שֶׁחֲבַר בְּעַל פְּרוּשׁ הַמְּשַׁנְיּוֹת מִהַר"י ח (שֶׁהִיא מְרוּאֵי פְּנֵי אֲדוֹנָנוּ הַגָּר"א ז"ל), וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: "וְהַלְמוּד בַּיּוֹם יְהִיָּה וְכוּ' וְסִפְרֵי מוֹסֵר, חֵיבֻבִם גְּדוֹל מִמֶּשׁ, כְּמוֹ לְהַתְּפַלֵּל אוֹ לְהַנִּיחַ תְּפִלִּין וְכוּ', וְזֶהר - טוֹב מְאֹד לְלַמּוֹד, פְּשִׁיטָא לְמִי שֶׁמִּבֵּין עַמְקוֹתוֹ מַעֲט, אֶלֶּא אֶפִּילוּ לְלַמֵּד לְפִי פְּשׁוּטוֹ גַם יֵשׁ בּוֹ מוֹסֵר גְּדוֹל, וּלְשׁוֹנוֹ מְסֻגָּל", עַד כָּאן.

וּבְצִוָּאת רַבְּנֵינוּ הַגָּאוֹן רַבִּי יַעֲקֹב מְלִיסָא (אוֹת ג'), "גַּם בְּכָל שְׁבִת תִּקְבְּעוּ לְלַמֵּד שְׁעוֹר בַּזֶּהר הַקְּדוֹשׁ", עַד כָּאן.

הַמְּשַׁךְ הַמְּכַתֵּב בַּחוּבֵרַת הַבֵּאָה

